

RADU COMĂNESCU ION BASGAN PETRE MELEȘTEU

ENCICLOPEDIA FRANCMASONERIEI UNIVERSALE

RADU COMĂNESCU

ION BASGAN

PETRE MELEȘTEU

ENCICLOPEDIA
FRANCMASONERIEI
UNIVERSALE

Fasciculul II

București, 2010

Editura **ACADEMIEI OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ DIN ROMÂNIA**

Editura **Ion BASGAN** – București

- 2010 -

Editura Academiei Oamenilor de Știință din România
Adresa: Splaiul Independenței, nr. 54, sectorul 5, cod 050094
București, România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COMĂNESCU, RADU

Enciclopedia francmasoneriei universale / Radu Comănescu, Ion Basgan;
pref. de Acad. Dinu C. Giurescu - București;
Craiova: Editura Alma; București: Editura Ion Basgan
Vol. 1

ISBN 978-973-1792-09-5

Vol. 2: Litera B1/Radu Comănescu, Ion Basgan, Petre Meleșteu- București;
Editura Academiei Oamenilor de Știință din România
Editura Ion Basgan – București, 2010

- Bibliogr.

- Index

ISBN 978-606-92161-3-2

ISBN 978-973-88629-4-4

I. Basgan, Ion

II. Meleșteu, Petre

061.236.6(100):929(038)=135.1

Șef serviciu: ing. Liviu-Mihai SIMA, drd.
Redactor: prof. Andrei D. PETRESCU, drd.
Documentarist: ing. Ioan BALINT

Copyright © Editura Academiei Oamenilor de Știință din România & Autorii

- 2010 -

*Și a fost lumină
(Geneza 1;3)*

P R E F A Ț Ă

Iată că am reușit, după o muncă asiduă, să oferim acum *Fasciculul II* din *Enciclopedia Francmasoneriei Universale*. Această carte acoperă jumătate din litera **B**, mai precis intervalul **B-Biblie**.

Filosofia de elaborare este exact aceeași ca în cazul primului volum, cu o diferență, ce s-a dovedit mai notabilă decât ne așteptam. Observând atacurile la care Fraternitatea continuă să fie supusă în România, am decis să lărgim lista masonilor prezentați. Dacă în primul volum am prezentat doar 5-10% din numărul masonilor demni de interes pe plan internațional, acum am mărit semnificativ procentul.

Obiectivul este de a arăta pe viu ce fel de oameni sunt francmasonii, cu părțile lor bune și cu părțile lor mai puțin bune. Astfel, orice om de bună-credință își va putea forma o părere personală întemeiată pe dovezi sigure, iar nu pe zvonuri sau ficțiuni. Această operațiune a pretins, însă, un volum de muncă uriaș și a adus textul la dimensiuni atât de consistente, încât volumul doi, deși este aproape la fel de mare ca volumul întâi, cuprinde doar jumătate din litera **B**.

Profităm de ocazie pentru a face un apel către Frații noștri care ar fi interesați să se implice în realizarea acestui proiect al *Enciclopediei*, cel mai mare din lume în domeniu, la ora actuală. Orice ajutor e binevenit. Contactați-ne fără ezitare. Împreună, vom putea lucra mult mai repede.

Adresăm mulțumirile noastre Lojii „Noua Europă” din București, Academiei Oamenilor de Știință din România și Fundației „Ion Basgan” (care ne-a dăruit o serie de cărți din bibliografie).

Autorii

L I T E R A B

B:. Abreviere masonică. Este celebra abreviere a numelui coloanei (vezi termenul) *Boaz* (vezi denumirea), situată la intrarea templului masonic, în stânga după sensul de intrare, deci către miazănoapte.

BABA, Ioan. Francmason român. 1899-1969. Acest profesor de contabilitate din Arad a ieșit în relief în două momente de cumpănă ale existenței sale: în Al Doilea Război Mondial, când a încercat să evadeze, rămânând fără un picior; și la intrarea (forțată) în adormire a Masoneriei române (vezi *România*), când a salvat o parte din arhiva locală, lăsând-o după moarte într-un plic destinat primului Venerabil (vezi termenul) care va fi instalat în Arad. Conform lui Horia Nestorescu-Bălcești (*Enciclopedia ilustrată a Francmasoneriei din România*, 2005), a fost inițiat în anul 1929 în Loja *Concordia* din Arad.

BABAUD-LARIBIÈRE, François Saturnin Léonide. Francmason francez. 1819-1973. Avocat și jurnalist în Limoges prin anul 1840, *Babaud-Laribière* ia parte la revoluția din februarie 1848 și e numit Comisar al Republicii în departamentul Charente și, implicit, parlamentar. După 1849, însă,

cariera sa politică cunoaște o lungă pauză, deoarece a făcut parte din tabăra adversarilor lui Napoleon al III-lea. *Gambetta* (vezi numele) îl va relansa, numindu-l prefect de Charente în anul 1870. În anul 1871, *Babaud-Laribière*, ajuns Mare Maestru al Marelui Orient, condamnă francmasonii care au participat la insurecția cunoscută drept Comuna din Paris. E interesant de remarcat că în perioada sa de pauză politică, acest Frate are o carieră masonică. *Babaud-Laribière* a fost inițiat în anul 1838 în Loja *La Vraie Harmonie* (Adevărate Armonie) din Poitiers. În anul 1868 e numit Consilier al Ordinului în M.:O.:F.: (vezi aceste denumiri), iar în anul 1870 e ales Mare Maestru.

BABÁK, Eduard. Francmason ceh. 1873-1926. Reputat profesor de fiziologie și biologie la Universitățile din Praga și din Brno, *Eduard Babák* este unul din fondatorii Universității tehnice din Brno. Are importante cercetări privind efectul oxigenului asupra economiei somatice. Era membru al Lojii *Cestu svetla* (Pe calea lumii) din Brno.

BABEL, turnul (ebr. *Bābel*; trad.rom. *Poarta zeului*). Construcție și simbol biblic. Istoria

cetății Babel și a turnului aferent ei este descrisă în Geneză 11;1-9. E vorba despre Babilonul antic, una din principalele cetăți întemeiate de Nimrod într-o câmpie din Șin^ăar (Sumer). Tradiția babiloniană susține că această cetate ar fi fost întemeiată de zeul Marduk și distrusă de regele Sargon pe la 2350 î.d.Hr. Regele ar fi transportat pământ sacru din ea pentru noua lui capitală, Agade. Cercetările arheologice nu au putut dovedi existența în Babilon a vreunei construcții anterioare anului 1800 î.d.Hr., dar atât tradiția locală, pe care am menționat-o deja, cât și un text al regelui Șarkalișarri din Agade (cca 2250 î.d.Hr.) certifică existența unui oraș și a unui turn, pomenite în relatarea biblică. Textul lui Șarkalișarri susține că acesta a restaurat tocmai ziguratul (templul-turn) din Babilon! Ziguratul este un templu în formă de turn cu mai multe etaje care arată ca niște platforme suprapuse. Nu putem ști exact cum era *turnul Babel*. Totuși, între anii 681-665 î.d.Hr., regele Esarhadon a restaurat ziguratul din Babilon, numindu-l cu termenul sumerian Etemenanki, care înseamnă *Clădirea platformei de temelie a cerului și pământului al cărei vârf ajunge la cer*. Clădirea a avut o istorie neașteptat de zbuciumată și a trebuit restaurată din nou de Nebucadnețar al II-lea, între anii 605-562 î.d.Hr. Aceasta este construcția pe care o descrie Herodot în cartea sa. Mai posedăm o descriere păstrată pe o tăbliță cuneiformă din anul 229 î.d.Hr. Astfel, știm că acel zigurat era un

edificiu cu platforme pătrate, în număr de cinci, așezate pe un nivel de bază. Nivelul de bază avea dimensiunile 90 m × 90 m și înălțimea de 33 m. Platformele aveau suprafața bazei din ce în ce mai mică, iar înălțimea între 6 și 18 m. Ziguratul se termina cu un templu dedicat zeului Marduk. Această construcție a fost demolată de Xerxes în anul 472 î.d.Hr. Alexandru cel Mare vroia să o refacă, dar n-a mai apucat. În ce măsură ziguratul din Babilon seamănă cu *turnul Babel*, e greu de spus; însă modelul sacru al *clădirii al cărei vârf ajunge la cer* s-a ivit cu certitudine în statul Babilon la începutul mileniului al treilea î.d.Hr. Toți savanții sunt de acord că textul biblic din Geneza 11;1-9 reprezintă o descriere demnă de crezare a unei construcții și a unei tehnici de construcție tipic mesopotamiene, databile fără probleme în mileniul III î.d.Hr. Nu există însă consens în privința localizării *turnului Babel*. Cât privește valoarea teologică a textului biblic, e limpede că pretenția babilonienilor de a zidi clădiri cu vârful în cer a fost resimțită de revelația ebraică drept un simbol al mândriei omului și al căderii sale inevitabile. Pedepsa divină, amestecarea limbilor, poate fi pusă pe seama apropierii fonetice dintre numele *Babel* și verbul ebraic *bālal* (a amesteca, a produce confuzie), devreme ce versetul Geneza 11;9 încearcă să explice etimologia numelui *Babel* tocmai prin amestecarea limbilor (*bālal Y^āhwāh š^āpat kāl-hāāreṭ*, a

amestecat Yahweh limbile a tot pământul).

Celebritatea biblică a *turnului Babel* i-a impresionat încă de timpuriu pe masoni. Constituțiile gotice (vezi denumirea) păstrate în manuscrise dau mărturie despre importanța cu care masonii operativi (vezi denumirea) investiseră episodul *turnului Babel*. Până la urmă, mitologia masonică asimilează deplin episodul, iar personajele lui ajung eroi ai respectivei mitologii.

Ne întâlnim cu *turnul Babel* (numit „turnul din Babilon”) încă de la cel mai vechi document al Constituțiilor gotice, ms. *Regius* (vezi denumirea): *You may hear as I do read,/ That many years after, for great dread/ That Noah's flood was all run,/ The tower of Babylon was begun,/ As plain work of lime and stone,/ As any man should look upon;/ So long and broad it was begun,/ Seven miles the height shadoweth the sun./ King Nebuchadnezzar let it make/ To great strength for man's sake,/ Though such a flood again should come,/ Over the world it should not nome;/ For they had so high pride, with strong boast,/ All that work therefore was lost;/ An angel smote them so with divers speech,/ That never one knew what the other should reche.* (Poate veți auzi așa cum eu citesc/ Că după mulți ani, din pricina mării spaime,/ Odată ce potopul lui Noe a trecut,/ Turnul din Babilon a fost început/ Ca o lucrare vădită de var și piatră,/ Fiecare om ar trebui să o vadă;/ Atât de lung și de lat a fost

început,/ Înălțimea lui de șapte mile umbrea soarele./ Regele Nebucadnețar a îndemnat facerea lui/ Așa de puternic pentru binele omenirii,/ Chiar dacă ar mai veni vreun atare potop vreodată,/ Să nu poată covârși lumea;/ Din pricină că ei au arătat o mândrie așa de mare, cu lăudăroșenie multă,/ Toată acea lucrare s-a pierdut;/ Un înger i-a lovit dându-le graiuri atât de diferite,/ Încât nimeni nu mai știa ce-ar fi putut face celălalt.) Ms. *Cooke* (vezi denumirea) face deja pași importanți în legenda masonică: *Every chronicle and history and many other writers and the Bible especially relate the building of the tower of Babel; and it is written in the Bible, Genesis, chap.10, how that Ham, Noah's son, begot Nimrod, who grew a mighty man upon the earth and waxed strong, like unto a giant. He was a great king and the beginning of his kingdom was the Kingdom of Babylon proper, and Arach and Archad and Calneh and the land of Shinar. And this same Ham began the tower of Babel and taught his workmen the Craft of Masonry, and he had with him many masons, more than 40000, and he loved and cherished them well. And it is written in Polychronicon, and in the Master of History, and in other histories, and beyond this the Bible witnesses in the same 10th chapter, as it is written, that Ashur who was of near kindred to Nimrod went forth from the land of Shinar and built the city of Nineveh and Plateas and many more. For it is written „De terra illa”. It is but*

reasonable that we should plainly say how and in what manner the charges of the Masons' Craft were first founded, and who gave it the name of Masonry. And you must know that it is stated and written in the Polychronicon, and in Methodus Episcopus and Martiris that Ashur who was a worthy lord of Shinar sent to Nimrod the king to send him Masons and workmen of the Craft that they might help him make his city which he was minded to make. And Nimrod sent him 3000 masons. And as they were about to depart and go forth, he called them before him and said to them, „Ye must go to my cousin Ashur to help him build a city, but see to it, that ye be well governed, and I will give you a Charge that shall be your and my profit. When you come to that land, look that you be true to him, even as you would be true to me, labor at your Craft honestly, and take a reasonable payment for it, such as you may deserve. Love each other as though you were brothers and hold together staunchly. Let him that has most skill teach his fellow, and be careful that your conduct among yourselves and towards your lord may be to my credit, that I may have thanks for sending you and teaching you the Craft.” And they received the charge from him, being their lord and master, and went forth to Ashur and built the city of Nineveh in the country of Plateas and other cities also that are called Calah and Resen which is a great city between Calah and Nineveh. And in this manner the

Craft of Masonry was first instituted and charged as a science. (Fiecare cronică și istorie și mulți alți scriitori și în special Biblia relatează zidirea turnului Babel; și este scris în Biblie, Geneza, cap.10, cum Ham, fiul lui Noe, l-a născut pe Nimrod care a fost un viteaz pe pământ și s-a făcut puternic, precum un uriaș. El a fost un rege mare, iar începutul regatului său era însuși Regatul Babilonului și Arach [Erek] și Achad [Akad] și Calneh [Kal'neh] și țara Șinar [Șin^ăăr]. Și același Ham a început turnul Babel și i-a învățat pe lucrătorii săi Meșteșugul Masoneriei, și avea cu el numeroși masoni, peste 40000, și îi iubea și îi ținea la mare cinste. Și este scris în Polychronicon și în Maestrul Istoriei și în alte istorii, iar mai presus de toate Biblia dă mărturie în același capitol 10, precum stă scris, că Așur [Așșur] care era înrudit îndeaproape cu Nimrod a ieșit din țara Șinar și a construit cetatea Nineveh și Plateas și multe altele. Căci este scris „*De terra illa*” [în ebraică *Min-hāāreṯ hāhiv'*; „Din pământul acela”]. Este un lucru de bun-simț să spunem limpede cum și în ce fel s-au pus bazele îndatoririlor [regulamentului] Breslei Masonilor și cine i-a pus numele de Masonerie. Și trebuie să știți că se afirmă și este scris în Polychronicon și în Methodus, Episcopus și Martirul, că Așur care era un stăpânitor valoros din Șinar a trimis la Nimrod regele ca să-i trimită Masoni și lucrători din Breaslă ca să-l ajute să-și ridice cetățile pe care vroia să le ridice. Și

Nimrod i-a trimis 3000 de masoni. Iar pe când ei erau gata să plece și să se aștearnă la drum, el i-a chemat dinainte-i și le-a zis: „Voi trebuie să mergeți la vărul meu Așur să-l ajutați să construiască o cetate, dar aveți grijă să vă conduceți cu chibzuință, iar eu vă voi da un Hrisov cu îndatoriri [termenul englezesc *Charge* este celebru în istoria Franc-Masoneriei] care să fie spre folosul meu și al vostru. Când veți ajunge în acel ținut, aveți grijă să vă purtați cu vrednicie față de el, ca și cum v-ați purta față de mine, să vă lucrați Meșteșugul cu cinste și să luați o plată rezonabilă pentru lucrul vostru, atât cât meritați. Iubiți-vă unii pe alții ca și cum ați fi frați și rămâneți uniți în orice împrejurare. Cel care se pricepe mai bine să-și ajute tovarășul și luați aminte ca purtarea voastră între voi și față de stăpânul vostru să-mi facă cinste și să primesc mulțumiri pentru că v-am trimis și v-am învățat Meșteșugul”. Iar ei au primit hrisovul de la el, care le era stăpân și maestru și au mers la Așur și au zidit cetatea Nineveh în ținutul Plateas și de asemenea alte cetăți care se numesc Calah și Resen, care este o cetate mare între Calah și Nineveh. Și în acest fel Meșteșugul Masoneriei a fost instituit pentru prima dată și reglementat ca știință.). Să privim puțin acest amplu text din sec. al XV-lea. Este limpede că el plasează originea Masoneriei în timpurile zidirii *turnului Babel*, care ar deveni, astfel, clădirea arhetipală a Fraternității. *Așadar, în timpuriile istoriei masonice, turnul Babel*

umbrește Templul lui Solomon, în sensul în care originea artei masonice se află în efortul ridicării turnului Babel. Acest fapt poartă, însă, un pericol major: *turnul Babel* este un simbol al mândriei deșarte, un moment de tensiune dintre omenire și Dumnezeu. Dacă originea Masoneriei se află acolo, atunci e de așteptat ca respectiva tensiune să se fi încorporat în chiar esența artei masonice! Pe de altă parte, textul manuscrisului *Cooke* conține o neașteptată inadvertență: Ham (vezi numele) nu a fost tatăl lui Nimrod, ci bunicul lui. Este imposibil ca autorul textului să nu fi știut acest lucru, deoarece, altminteri, el dovedește o foarte bună cunoaștere a textului Vulgatei (Biblia latină), din care chiar citează. Așadar, autorul a dorit să accentueze în mod deosebit prezența lui Ham, lucru ce devine notoriu atunci când citim că *același Ham a început turnul Babel și i-a învățat pe lucrătorii săi Meșteșugul Masoneriei.* Conform Genezei 10:25, unii savanți (vezi *New Bible Dictionary*, 1962) susțin că zidirea *turnului Babel* s-ar fi petrecut pe vremea lui Peleg, stră-stră-strănepotul lui Sem (care era frate cu Ham), deci la câteva generații după moartea lui Ham. Ne aflăm în fața unor anacronisme, menite să propulseze în prim plan figura lui Ham. De ce oare? Prima explicație care ne vine în minte este că Ham a fost strămoșul comun al egiptenilor și al babilonienilor, deci textul manuscrisului *Cooke* ascunde convingerea autorului său că Masoneria provine de la tatăl

arhetipal al celor mai vechi civilizații care au avut nu numai vocația, ci obsesia construcțiilor monumentale. Ulterior, însă, figura arhetipală a lui Ham se estompează în textele masonice, iar *Constituția din 1723* a lui Anderson (vezi aceste denumiri și nume) mută centrul de greutate pe Noe (vezi numele): *Noah and his three sons, Japhet, Shem and Ham, all Masons true, brought with them over the Flood the Traditions and Arts of the Antediluvians, and amply communicated them to their growing Offspring; for about 101 Years after the Flood, we find a vast number of 'em, if not the whole Race of Noah, in the Vale of Shinar, employed in building a City and large Tower, in order to make to themselves a Name and to prevent their Dispersion. And tho' they carry'd on the Work to a monstrous Height, and by their Vanity provoked God to confound their Devices, by confounding their Speech, which occasion'd their Dispersion; yet their Skill in Masonry is not the less to be celebrated, having spent above 53 Years in that prodigious Work, and upon their Dispersion carry'd the mighty Knowledge with them into distant Parts, where they found the good use of it in the Settlement of their Kingdoms, Commonwealths and Dynasties. And tho' afterwards it was lost in most Parts of the Earth, it was especially preserv'd in Shinar and Assyria, where Nimrod, the Founder of that Monarchy, after the Dispersion, built many splendid Cities as Ereck,*

Accad and Calneh, in Shinar; from whence afterwards he went forth into Assyria, and built Nineveh, Rehoboth, Caleh and Rhesin. (Noah și cei trei fii ai săi, Jafet, Șem și Ham, toți adevărați masoni, au trecut cu ei peste Potop tradițiile și artele Antediluvienilor și le-au comunicat plenar urmașilor lor; căci, la aproape 101 ani după Potop, găsim un mare număr dintre ei, dacă nu întreaga rasă a lui Noe, în valea Șinar, angajați să construiască o cetate și un turn mare, ca să le rămână numele și să preîntâmpine împrăștierea lor. Și deși ei și-au ridicat opera până la o înălțime monstruoasă, iar prin mândria lor deșartă L-au provocat pe Dumnezeu să le amestece proiectele, amestecându-le limbile, ceea ce a dus la împrăștierea lor; totuși priceperea lor în masonerie nu poate rămâne neapreciată, căci și-au petrecut peste 53 de ani lucrând la acea operă prodigioasă, iar, după împrăștierea lor, au dus puternicele lor cunoștințe cu ei pe meleaguri îndepărtate, unde le-au întrebuințat cu folos la așezarea regatelor lor, comunităților și dinastiilor. Și, deși după aceea s-au pierdut în cele mai multe părți ale pământului, ele [cunoștințele] s-au conservat cu precădere în Șinar și Assiria, unde Nimrod, fondatorul acelei monarhii, după împrăștiere, a construit mai multe cetăți splendide precum Erek, Accad și Calneh, în Șinar; de unde apoi a plecat în Assiria și a zidit Nineveh, Rehobot, Caleh [Calah] și Rhesin [Resen]). Textul lui Anderson este ultimul cuvânt al Masoneriei în legătură cu

importanța *turnului Babel* și cu rolul mitic al personajelor pomenite în capitolul 10 din Geneză. În anii care vor veni, cronograful redactat de Anderson pe baza Constituțiilor gotice va fi supus unor critici nimicitoare în Masoneria speculativă și va îngropa sub ruinele sale povestea *turnului Babel*. Cu toate acestea, epoca antediluviană și figura arhetipală a lui Noe rămân în legendele masonice. Epoca antediluviană e considerată epoca de aur a veritabilelor cunoștințe masonice, iar, prin consecință, Noe devine păstrătorul suprem al acestor cunoștințe. Este aproape sigur că *noahismul* (revendicarea de la cunoștințele lui Noe) s-a datorat modului în care James Anderson expune mitologia Constituțiilor gotice. Cât privește textul propriu-zis al *Constituției de la 1723*, ar trebui să discutăm mai întâi chiar asupra lecturii biblice. Căci dr. Anderson cunoștea varianta care traduce ebraicul *Min-hāāreṭ hāhiv' yāṭā' Aṣṣur* (Geneza 10;11) prin „Din pământul acela el [Nimrod] trecu în Așșur”, în loc de „Din pământul acela a ieșit Așșur”, ceea ce-l transformă pe Așșur, fiul lui Șem [varianta română tradițională e *Sem*], într-un ținut (savanții nu s-au pus nici azi de acord asupra traducerii corecte)! Oricum se vede limpede că Ham nu se mai află în prim plan, iar convingerea fermă a Constituțiilor gotice, că Nimrod a dat primul Hrisov cu îndatoriri pentru breasla masonilor, a dispărut. Persistă, însă, străvechea convingere că *turnul Babel este*

întâia capodoperă a Masoneriei. Ulterior, această idee veche de sute de ani a fost redusă la tăcere și, după expresia lui Coil (*Masonic Encyclopedia*, 1996), *now the subject is scarcely ever mentioned* (acum subiectul abia de mai e pomenit). Totuși, nimeni nu poate pricepe esența spiritului masonic dacă ignoră fascinația *turnului Babel*.

De altminteri, gradul 21 al R.:S.:A.:A.:., *Noahit* sau *Cavaler Prusac*, se referă în legenda sa tocmai la timpurile *turnului Babel* și la Peleg, urmașul lui Șem. Peleg, numit în ritual *Phaleg*, ar fi avut ideea separării pe categorii a constructorilor *turnului Babel* (numele vine din ebraicul *pālag*, a separa, a despărți) și, după amestecul limbilor, s-ar fi refugiat în nordul Germaniei. Acolo ar fi construit un templu triumfiar pentru a implora iertarea păcatelor. Peleg este arhitectul strămoș al *Cavalerilor Prusaci*, care, astfel, susțineau că se trag din înțelepciunea lui Noe și, prin urmare, sunt superiori masonilor albaștri (vezi termenul) descendenți din Hiram (vezi numele).

BABEUF, François-Noël. Francmason francez. 1760-1797. Acest autodidact, care prin 1785 ocupa funcția de *comissaire à terrier*, adică un soi de vechil, începe să se transforme în revoluționar în anul 1787. Doi ani mai târziu, își publică primul text prin care cerea abolirea drepturilor feudale. Era în spiritul timpului, dar *Babeuf* nu se repede imediat în

politică, ci face mai întâi o cercetare cadastrală (!), elaborând *Cadastre perpetuel, dédié à l'assemblée nationale, l'an 1789 et le premier de la liberté française* (Cadastru permanent, dedicat Adunării Naționale, în anul 1789 și primul al libertății franceze), lucrare publicată în 1790 care urmărește pregătirea expropriierilor. În același an, 1790, este arestat de două ori pentru virulența pamfletelor (o dată în Paris, a doua oară în Roye, unde Babeuf fondase primul său ziar, *Correspondant Picard*). E eliberat de fiecare dată; mai mult încă, e ales consilier municipal în Roye (dar va fi revocat). Cariera politică a lui Babeuf, începută în Roye, este pe cale să se încheie jalnic în anul 1792, când e acuzat de fraudă în postura de administrator al districtului Montdidier. Fuge la Paris, dar e condamnat în contumacie și arestat în 1794. Din fericire pentru el, vremurile Terorii revoluționare îi priau și un nou proces îl achită pe data de 18 iulie 1794. Zece zile mai târziu, Robespierre a fost executat, iar Teroarea se încheia. Babeuf nu admite așa ceva. El se întoarce în septembrie la Paris și fondează *Journal de la liberté de la presse*, publicație care-și schimbă numele peste o lună în *Le Tribun du Peuple* (Tribunul Poporului). Ziaristul revoluționar semna cu pseudonimul *Gracchus*, după moda numelor conspirative care fusese inventată în anul 1741 de o lojă din Dresda, preluată de loji daneze și austriece, iar apoi făcută celebră de *Iluminații*

din Bavaria (vezi denumirea, vezi *Antimasoneria*). Totuși, acum nu este sigură apartenența lui Babeuf la structurile subversive paneuropene ale *Iluminațiilor*. Tocmai în acest an (1794) are loc îndoctrinarea sa în subversiunea iluminată, pentru că a fost arestat și pus în celulă împreună cu activiști politici ai Terorii (care l-au „iluminat”). Babeuf scapă repede din pușcărie, iar în nr.33 (cifra simbolică!) al „Tribunului Poporului” își publică viziunea asupra unei noi societăți mondiale egalitariste care poate fi instaurată prin terorism politic și prin revenirea la Constituția din 1793. Opiniile lui ultraradicală sunt repudiate la început de societatea franceză: în 1795 ziaristul e arestat din nou, iar jurnalul său este ars în *Théâtre des Bergeres*. Până și Clubul Iacobin refuză să-l accepte ca membru, pe motiv că ar fi un „tăietor de gătlejuri”. Dar situația economică a Franței se deteriora dramatic, astfel că Babeuf devine credibil. În anul 1795 el fondează *Société des Égaux* (Societatea Egalilor), zisă și *Societatea Panthéonului*, deoarece se întrunea la Panthéon. Această entitate, formată din iacobini și alți ultraradicali, este o variantă franceză a *Iluminațiilor din Bavaria*. Există, însă, și diferențe semnificative, date mai ales de caracterul lui Babeuf, care predica *insurecția și revoluția finală* mult mai direct și mai nediplomatic decât Adam Weishaupt (vezi numele), dar și de absența vieții universitare în biografia francezului

(faptul ca Weishaupt a fost un profesor universitar extrem de respectat i-a oferit un alt punct de plecare și alte strategii). Radicalismul brutal al lui *Babeuf* și al adepților săi îi îngrijorează (până la urmă) pe membrii Directoratului.

Pe 27 februarie 1796, din însărcinarea lor, generalul Napoleon Buonaparte (vezi numele) închide cu forța clubul din Panthéon. *François Babeuf* nu se lasă, ci dimpotrivă. Uzând de pseudonimul *Lalande, soldat al patriei*, el fondează un jurnal de-a dreptul subversiv, intitulat *Eclairer du Peuple, ou le Défenseur de Vingt-Cinq Millions d'Opprimés* (Luminătorul Poporului, sau Apărătorul celor Douăzeci și Cinci de Milioane de Oprimați), care se dădea din mână în mână, după principiul „citește și dă mai departe”. *Babeuf*, care își luase numele conspirativ *Tissot* (de astă dată e un nume clar „iluminat”, căci e folosit doar pentru activități subversive ori secrete), e ajutat acum de câțiva din cei mai valoroși masoni radicali: Augustin Alexandre Darthé, Filippo Buonarroti, Jean-Baptiste André Amar, Jean-Baptiste Drouet (vezi numele). Unii dintre ei, precum Drouet, erau politicieni cu funcții foarte înalte.

Anul 1796 reprezintă „extazul și agonia” carierei lui *Babeuf*. Numărul 40 al *Tribunului Poporului* face apologia Terorii și cere reinstituirea ei, primii vizați pentru exterminare fiind membrii guvernului. Proletarii și săracii Parisului cântă prin cârciumi melodia *Mourant de faim, mourant de froid* (Murind de foame, murind

de frig), pe versurile lui *Babeuf*, iar în data de 11 aprilie 1796 întregul Paris se umple cu afișe conținând *Doctrina lui Babeuf*, primul text ce poate fi descris drept manifest comunist. Era limpede că societatea secretă a lui *François Babeuf* pregătește un eveniment de amploare, în sensul celor afirmate de liderul ei: „Revoluția Franceză n-a fost decât precursora unei alte revoluții, una mai mare, mai solemnă și care va fi cea din urmă”. Autoritățile franceze știau bine despre ce revoluție e vorba, căci implantaseră încă din 1795 un agent la Panthéon, pe Georges Grisel, fost căpitan în armată. *Babeuf* plănuia să organizeze o insurecție în data de 11 mai 1796, mișcare cunoscută azi sub denumirea de *Conspirația Egalilor*.

În 10 mai, guvernul îi arestează pe toți liderii majori ai conspirației; în ciuda unor instigări la revoltă, prizonierii nu scapă.

Pe 26 mai 1797, *Babeuf* și Darthé sunt condamnați la moarte, iar a doua zi sunt ghilotinați. Nu toți conducătorii *Egalilor* au avut aceeași soartă: unii au fost deportați, alții au fost ajutați să evadeze (chiar de autorități!), iar alții au fost achitați. Una din teorii susține că *François-Noël Babeuf* n-ar fi fost veritabilul lider suprem al conspirației, dar guvernul a vrut să-l pună în această lumină, iar lui i-ar fi convenit, căci era foarte vanitos. Dacă e adevărat, această atitudine l-a costat viața, însă i-a asigurat un loc în cărțile de istorie și în inimile „ilumiinaților” de pretutindeni.

BABEY, Pierre Marie Athanase. Francmason francez. 1742-1815. Notar din Orgelet (Jura), a urmat o carieră politică de succes: ajunge deputat, membru al Convenției și al Celor 500. Conform *Dicționarului* coordonat de Ligou (*Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie*, 1987), *Pierre Babey* a fost membru al Lojilor *La Parfaite Union* din Besançon (1778) și *L'Égalité* din Lons-le-Saulnier (1776).

BABIK, Jules. Francmason francez. 1820-1902. De profesie fabricant de parfumuri, *Jules Babik* a fost un revoluționar, devenind în 1871 membru al Comunei din Paris (vezi denumirea). E menționat, zice Ligou (*op.cit.*), printre Frații care au participat la manifestațiile masonice de susținere a Comunei.

BABILON (babiloniană *Bab-ilāni*; trad.rom. *Porțile zeului*). Celebru oraș din Mesopotamia. *Babilonul* se afla pe râul Eufrat (la 80 km sud de actualul Bagdad) și a devenit capitala politică și religioasă a statului cu același nume, apoi a imperiului și civilizației babiloniene. Numele *Bab-ilāni* (grecizat *Babylon*) reprezintă o traducere a sumerianului *kà-dingir-ra* (multe construcții mesopotamiene aveau la origine nume sacre sumeriene). Bruce precizează (*New Bible Dictionary*, 1962): *Egiptenii au scris numele b-bī-r' (= bbr sau bbl), iar ahemenizii, în persana veche, babiruş. Alte nume obișnuite*

*date cetății în textele babiloniene sunt tin-tir (ki), „viața copacilor”, adică „sediul vieții” și e-ki, „loc cu canale”. Şeşac, din Ieremia 25;26, 51;41 se consideră în general [a fi] o redare a numelui Babel [numele Babilonului în ebraică – n.n.] în scrierea secretă atbaş, dar se poate să fie o apariție rară a unui nume vechi (şeş-ki). Cetatea are o istorie de-a dreptul extraordinară. Bruce (*op.cit.*) o rezumă foarte bine: *Potrivit tradiției, Sargon I din Agade (cca 2400 î.d.Hr.) și succesorul său, Şarkalişarri, au construit temple pentru zeii Amunitum și Amal și au restaurat templul-turn [celebrul turn Babel – n.n.]. Este posibil ca Agade să fi fost construit în parte pe ruinele vechii cetăți Babilon. Pe vremea lui Şulgi din Ur (cca 2000 î.d.Hr.), Babilonul a fost atacat și apoi condus de guvernatori (patensi) numiți din Ur. Odată cu instaurarea primei dinastii amorite la Babilon, zidurile cetății au fost restaurate în timpul lui Sumuabum, iar Hammurapi și succesorii săi au mărit orașul, care a înflorit în postura de capitală a ținutului lor până în momentul în care aceștia au fost răsturnați de hitiți pe la 1595 î.d.Hr. După o perioadă petrecută sub stăpânirea kasiților, cetatea s-a răsculat și a fost atacată în mai multe ocazii, în special de Tiglat-Palassar I-ul al Asiriei în jurul anului 1100 î.d.Hr. Babilonul s-a luptat în repetate rânduri ca să-și dobândească independența, iar, într-o împrejurare, un conducător caldeu, Marduk-apla-iddina II (722-710,**

703-702 î.d.Hr.) a trimis soli pentru a cere ajutorul regatului Iuda. Relatarea lui Isaia a sorții cetății (Isaia 13) este formulată foarte asemănător cu relatarea pe care o face Sargon II al Asiriei despre jefuirea cetății. În încercarea de a-i îndepărta pe conducătorii rebelilor, unii dintre cetățenii de vază au fost deportați în Samaria, unde ei au introdus închinarea la zeități babiloniene locale (2Regi/ 4Regi 17;24-30). Sanherib l-a făcut pe fiul său rege al Babilonului, dar acesta a fost omorât în anul 694 î.d.Hr. de elamiți pro-babiloniene. Încercând să pună capăt acestui val de naționalism babilonian, Sanherib a jefuit cetatea în anul 689 î.d.Hr. și a luat din cetate statuile sacre. Fiul său, Esarhadon, a încercat să restaureze cetatea sacră, unde l-a dus prizonier pe Manase (2Cronici/ 2Paralipomena 33;11). El a transformat Babilonul într-o cetate vasală sub conducerea unui fiu, Șamaș-șum-ukin, care, însă, s-a certat cu fratele său, Asurbanipal al Asiriei. În războaiele ce au urmat între 652-648 î.d.Hr., Babilonul a fost grav distrus prin foc și asirienii au încercat din nou să-l instaleze ca guvernator pe un conducător local, Kadalanu.// Declinul imperiului asirian i-a permis lui Nabopalassar, un caldeu, să recucerească cetatea și să întemeieze o dinastie nouă în 626 î.d.Hr. Eforturile sale de restaurare a cetății au fost continuate de succesorii săi și în special de fiul său, Nebucadnețar II [acesta e celebrul Nabucodonosor

– n.n.], regele Babilonului (2Regi/ 4Regi 24;1), care s-a lăudat cu cetatea mare pe care a reconstruit-o (Daniel 4;30/ Daniel 4;27). Armata babiloniană biruitoare a adus la Babilon prizonierii evrei după războaiele împotriva lui Iuda. Printre aceștia s-a aflat Ioiachin, a cărui captivitate este confirmată de inscripții găsite chiar în ruinele Babilonului. Prada luată din Templul de la Ierusalim, adusă împreună cu regele Zedechia care a fost orbit (2Regi/ 4Regi 25;7-13) a fost depozitată în templul principal al cetății, probabil în templul zeului Marduk. Mai târziu cetatea a fost condusă de Amel-Marduk și a fost locul unde Daniel l-a slujit pe ultimul rege caldeu, Belșatar, care era coregent cu Nabonid.// Așa cum a fost profețit de Isaia (14;1-23, 21;1-10, 46;1-2, 47;1-5) și de Ieremia (50 și 51), Babilonul avea să cadă la rândul său și avea să devină un morman de ruine. În luna octombrie a anului 539, perșii conduși de Cyrus au intrat în cetate și Belșatar a fost omorât (Daniel 5;30). Clădirile principale au fost cruțate, iar templele și statuile lor au fost restaurate prin decret regal. [...] Vasele de la templu i-au fost date lui Șeșbațar pentru a fi readuse la Ierusalim, iar descoperirea înscrisului oficial aferent, probabil în cancelaria de la Babilon, în timpul domniei lui Darius I (Ezra 5;16) a făcut ca și mai mulți exilați să i se alăture lui Ezra la Babilon și să se întoarcă. Babilonul, ca și în vechime, a fost centrul unor serii de revolte, cum au fost cele conduse

de *Nidintu-Bel* în 522 î.d.Hr. și de *Araka* (521 î.d.Hr.), de *Belșimanni* și *Șamaș-eriba* în 482 î.d.Hr. În timpul suprimării acesteia din urmă, *Xerxes a distrus cetatea* (478 î.d.Hr.).

Babilonul a rămas în mentalitatea umană mai ales prin perspectiva puternică impusă de cuvintele marilor profeți Isaia și Ieremia: un simbol al idolatriei, al viciului și al gloriei deșarte. *A căzut, a căzut Babilonul și toate chipurile cioplite ale idolilor lui stau sfărâmate la pământ!* strigă străjerul lui Isaia (21;9), iar în cap.14 al cărții sale, același profet face o echivalare celebră: Lucifer devine simbolul împăraților Babilonului, iar tragedia căderii lui este tragedia căderii oricărei glorie deșarte (*Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri! și celelalte versete*). La rândul său, Ieremia aduce o altă imagine rămasă celebră - cupa de aur care conține vinul nebuniei patimilor și viciilor: *Babilonul a fost în mâna Domnului cupă de aur care a îmbătat tot pământul; băut-au popoarele din vinul ei și au înnebunit.* (51;7). Cine vizitează astăzi în Irak situl arheologic al *Babilonului* își reamintește sigur (uneori, cu o tresărire interioară) implacabilele cuvinte pe care Domnul le-a grăit prin Ieremia: *Babilonul va fi o movilă de dărâmaturi, adăpost pentru șacali, groază și batjocură fără locuitori.* (51;37). Aceste viziuni ale lui Isaia și Ieremia despre *Babilon* vor fi

preluate fidel în mentalitatea creștină, iar Ioan le folosește în *Apocalipsa* pentru a vesti decăderea și perversitatea Romei antice (în antiteză cu Ierusalimul ceresc).

Babilonul a intrat și în simbolistica masonică. Gradul 15 al R.:S.:A.:A.: (Cavaler al Orientului și al Spadei) este dedicat construirii celui de-al doilea Templu din Ierusalim, iar postulantul face călătoria ritualică de la *Babilon* (echivalent cu ignoranța și întunecimea) la Ierusalim (echivalent cu salvarea și iluminarea). În schimb, la gradul următor (Prinț al Ierusalimului), cea de-a doua parte a templului masonic reprezintă *Babilonul* unde domnește regele Darius I (vezi numele), iar candidatul pleacă din Ierusalim către *Babilon* pentru a dobândi dreptate de la rege. De această dată, accentul este pus pe figura regelui Darius I, iar cetatea scapă de conotațiile negative. De asemenea, un fost grad aliat (vezi denumirea) se numește *Cruce Roșie a Babilonului*. În anul 1931, acest grad a fost trecut sub jurisdicția Marelui Campament al Cavalerilor Templieri din S.U.A., pierzându-și astfel caracterul de grad aliat în acea țară. În Scoția, el este conferit de capitulele Royal Arch (vezi acești termeni și denumiri). Legenda gradului se referă la deplasarea lui Zerubbabel (Zorobabel, vezi numele) în *Babilon* la regele Darius I, pentru a cere sprijin în favoarea repatrierii evreilor și a reconstruirii Templului. Ea este practic identică primului grad templier american,

Companion al Crucii Roșii și similară gradelor 15 și 16 din R.:S.:A.:A.: În engleză, întâlnim acest grad și sub denumirile *Red Cross Sword of Babylon*, *Babylonish* sau *Babylonian Pass* (Sabie Cruce Roșie a Babilonului – se referă la sabia pe care candidatul o ține în mână când jură și care *mai bine să rămână în teacă până ruginește de tot decât să fie trasă în slujba nedreptății sau opresiunii*; Trecere Babiloniană – se referă la semnul de trecere, un semn secret de identificare, pe care îl află acum candidatul).

BABILONIAN, exilul.

Eveniment al istoriei biblice. În Masonerie, se consideră că *exilul babilonian* începe în anul 586 î.d.Hr., când Nebucadnețar (Nabucodonosor) distruge Ierusalimul și Templul lui Solomon. Totuși, în realitate, lucrurile nu sunt atât de simple și ele merită puțină atenție. Pe la anul 930 î.d.Hr., după moartea regelui Solomon, evreii se despart în două regate: zece triburi întemeiază la nord regatul numit Israel cu capitala la Samaria, iar celelalte două triburi (Iuda și Beniamin) întemeiază la sud regatul numit Iuda cu capitala la Ierusalim. Primul stat evreu care a căzut a fost Israelul: în anul 722 î.d.Hr. asirienii cuceresc Samaria și iau 27290 de prizonieri, pe care-i deportează. Era a doua deportare, deoarece, în anul 731 î.d.Hr., Tiglat-Palasar al III-lea deportase păturile superioare ale populației evreiești din Transiordania și din N Israelului.

De fiecare dată, asirienii au adus coloniști străini. În anul 721 î.d.Hr. ei au numit fostul stat Israel, Samaria și l-au transformat în provincie imperială. Pe teritoriul Samariei, coloniștii străini s-au metisat cu evreii rămași și au adoptat *legea Dumnezeului țării* (2Regi/4Regi 17;26-28), adică Tora. Populația nou rezultată s-a numit *samarineană* ori *samariteană*, iar locuitorii din Iuda nu au mai recunoscut-o drept populație evreiască, preferând să considere până azi că toate cele zece triburi ce formau odinioară Israelul s-au pierdut. Regatul Iuda a căzut și el, dar nu în mâinile asirienilor, ci ale babilonienilor. Pe data de 16 martie 597 î.d.Hr., I'hoiakim (Ioiachin, în versiunea ortodoxă românească e ortografiat *Iehonia*), fiul de 18 ani al defunctului rege Ioiachim, predă Ierusalimul armatelor conduse de Nebucadnețar. Regele babilonian, care avea un dinte împotriva iudeilor (fiindcă Ioiachim se revoltase cu trei ani mai devreme) deportează elita populației, pe lângă un număr necunoscut de oameni de rând destinați sclaviei. 2Regi/4Regi 24;14-16 face o estimare numerică, în timp ce Ieremia 52;28 dă o cifră mult mai mică, dar se admite că estimarea din 2Regi/4Regi e mai detaliată. Totuși, deși distruge o parte din tezaurul Templului, Nebucadnețar nu se atinge de Ierusalim. El îl numește rege al iudeilor pe Mattaniah, căruia-i schimbă numele în Țedekiah (Zedechia). În anul 589 î.d.Hr., Zedechia se răzvrătește și el, iar de

astă dată Nebucadneţar e necruţător – el rade Ierusalimul de pe suprafaţa pământului în anul 586 î.d.Hr., distrugând şi Templul lui Solomon. Cu această ocazie, o altă parte a populaţiei evreieşti este deportată. Câţiva ani mai târziu, evreii îl asasinează pe Ghedalia, guvernatorul babilonian lăsat în Iuda. De frică, o bună parte a iudeilor rămaşi fug în Egipt. Ceilaţi sunt deportaţi până la ultimul în Babilon, în anul 582 î.d.Hr.

H. L. Ellison (*New Bible Dictionary*, 1962) scrie: *Ca rezultat al deportării şi refugierii, ţara lui Iuda a rămas practic nelocuită. Se pare că teritoriul de la S de linia dintre Bet-Ţur şi Hebron a fost separat de regatul Iuda în 597 î.d.Hr.; în acest teritoriu s-au mutat apoi edomiţii. Ca urmare, această zonă a fost pierdută de Iuda până când a fost cucerită de Ioan Hyrcanus după anul 129 î.d.Hr., când populaţia a fost iudaizată în mod forţat. Restul teritoriului a fost pus sub conducerea guvernatorului Samariei şi a fost păstrat în mod deliberat practic nelocuit; nu există nicio dovadă de infiltrare a altor popoare. Se poate presupune că Nebucadneţar a intenţionat să urmeze practica normală asiro-babiloniană de a aduce colonişti din alte ţinuturi cucerite, dar, pentru un motiv oarecare, nu a făcut lucrul acesta. Faptul că ţara lui Iuda a rămas nelocuită (inclusiv zona Ierusalimului) va avea un efect major în istorie, căci pe acest teritoriu nu s-a petrecut o metisare a*

populaţiilor, precum cea din Samaria. Astfel, la reîntoarcere, a fost mult mai simplu pentru iudei să-şi reia în posesie patria.

Regii chaldei ai Babilonului nu i-au stăpânit nici măcar un secol pe evrei. În anul 539 î.d.Hr., perşii, conduşi de Cyrus, cuceresc Babilonul. Regele persan e un filosemit, iar în anul următor, 538 î.d.Hr., el porunceşte reconstruirea Ierusalimului şi a Templului lui Solomon, autorizând reîntoarcerea tuturor deportaţilor evrei. Astfel, în istorie, perioada *exilului babilonian* ţine între anii 597-538 î.d.Hr., în vreme ce ritualurile masonice iau în considerare perioada 586-538 î.d.Hr.

Istoriile legate de *exilul babilonian* sunt de mare importanţă pentru legendele gradelor înalte (vezi termenul) ale Masoneriei. Dărâmarea Ierusalimului şi distrugerea Templului lui Solomon este fundalul gradului Royal Arch şi al tuturor gradelor criptice din Ritul York, este chiar subiectul gradului Maestru Superdesăvârşit (*Super Excellent Master*). Aceleaşi evenimente constituie fundalul gradului 13 al R.:S.:A.:A.: (Bolta regală a lui Solomon, *Royal Arch of Solomon*).

Deasemenea, istoria reconstruirii celui de-al doilea Templu, avându-l în centrul ei pe Zerubbabel (Zorobabel) constituie substanţa legendelor unei întregi categorii a gradelor înalte, care, din această pricină, se şi numesc grade ale reconstrucţiei celui de-al doilea Templu (vezi toate denumirile, numele şi termenii implicaţi aici).

BABILONIANĂ, robia.

Eveniment al istoriei biblice. Este același lucru cu *exilul babilonian* (vezi denumirea). În literatura masonică (și nu numai) a apărut un curent de opinie ce încearcă să acrediteze ideea că evreii nu au fost duși în robie la Babilon, ci, precum zice Coil (*Masonic Encyclopedia*, 1995): *the Hebrews were not only not enslaved, but some received high honors, such as Daniel and Esther* (evreii nu numai că nu au fost înrobiți, dar unii au primit mari onoruri, precum Daniel sau Esther). Asemenea opinii sunt clar contrazise de relatarea biblică. 2Regi/4Regi 24:15 precizează: *holik golāh mīryušālām bābelāh*, adică „i-a dus în captivitate din Ierusalim la Babilon”.

BABILONIANĂ, Trecere

(engl. *Babylonian* sau *Babylonish Pass*). Grad și semn masonic. Ortografiat cu inițiale majuscule, *Trecere Babiloniană*, termenul se referă la gradul cavaleresc aliat Cruce Roșie a Babilonului (Vezi *Babilon*, ultima parte a articolului). Ortografiat fără majuscule, *trecere babiloniană*, termenul denumește un semn de trecere (vezi denumirea) pe care candidatul la gradul Cruce Roșie a Babilonului îl află pe parcursul inițierii sale: trei tăieturi de sabie, deasupra – dedesubt - deasupra.

BABILONULUI, (Sabie)

Cruce Roșie a. Vezi *Babilon*, ultima parte.

BABINGTON, Catherine.

Francmasoană americană. (1815-1886). *Catherine Babington* (născută Sweet) este o figură legendară a istoriei Masoneriei nord-americe. Se zice că în localitatea ei de baștină, Princess Furnace din Kentucky, masonii aveau loja la etajul unei case din imediata vecinătate a locuinței *Catherinei*. Mai mult încă, la parterul clădirii cu loja, funcționa școala locală. Astfel, *Catherine* intra adesea în localul lojii, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu alți copii. Deasemeni, ea îi ajuta pe unchii ei, toți masoni, la întreținerea localului lojii. După o vreme, fata, în vârstă de 16 ani, se decide să afle secretele Masoneriei. Ea se ascunde într-un amvon vechi care zăcea într-un colț al lojii. Timp de peste un an de zile, *Catherine* urmărește toate ritualurile masonice, inclusiv câteva grade aliate (vezi termenul). Ea învață, practic, pe de rost aceste ritualuri, cu tot cu semnele secrete aferente. După circa un an și jumătate, unul din unchii ei o descoperă din întâmplare. Se convoacă rapid un consiliu de familie, unde fata își mărturisește faptele. Verificată, *Catherine Babington* dovedește o cunoaștere excepțională a ritualurilor masonice. Uluiți, dar și puțin îngroziți, unchii ei se adresează lojii. După dezbateri care au durat o lună, masonii din Princess Furnace hotărăsc să o regularizeze pe *Catherine*, adică să o facă francmasoană, pentru a o obliga să presteze jurământul de păstrare a secretului. Ulterior,

Catherine a călătorit mult și s-a întâlnit cu masoni din Ohio, Pennsylvania, New Jersey, Virginia, Maryland, Tennessee. Toți au mărturisit apoi cât de profund cunoștea *Catherine* ritualul și spiritul masonic.

Problema în legătură cu *Catherine Babington* constă în regularizarea unei femei, deoarece, precum se știe bine, Masoneria regulată interzice ferm procedul. Din acest motiv, istoria *Catherinei* este astăzi foarte controversată. Cunoaștem această istorie din cartea fiului ei, J.P.Babington: *Biography of Mrs. Catherine Babington, the only Woman Mason in the World, and how she became a Blue Lodge Mason* (Biografie a dnei Catherine Babington, singura femeie mason din lume, și cum a devenit ea un mason într-o lojă albastră). J.P.Babington a fost el însuși francmason, membru al Lojii *Lee* nr.253 din Taylorsville, Carolina de Nord. Comentând această lucrare, James Heath Davis (*Was Catherine (Sweet) Babington A Mason?*, în *Nocalore*, vol.3, partea a III-a, 1933) observă două grupe de informații contradictorii. Pe de o parte, nu există nicio atestare a vreunei loji în Princess Furnace pe vremea *Catherinei*, iar unchii ei nu apar pe listele de masoni ale epocii. Pe de altă parte, cunoștințele de ritual și ezoterism masonic sunt bine atestate în cazul acestei femei, la un nivel ce presupune un studiu superior. În opinia noastră, acest ultim lucru prevalează, deoarece în epocă multe loji nord-americane preferau

să nu apară în și să nu mențină arhive (inclusiv liste de membri), căci în Statele Unite ale Americii se derulau evenimentele legate de marea mișcare antimasonică post-Morgan (vezi *Antimasoneria*, punctul *b*). În plus, nu trebuie să uităm că toți contemporanii ei au considerat-o pe *Catherine Babington* un mason adevărat.

BACALBAȘA, Constantin.

Francmason român. 1823-?. Prefect de poliție din Brăila, tatăl celor trei frați scriitori, din care primii doi, Constantin și Anton, au supraviețuit în istoria literaturii române (Anton a creat celebrul personaj „Moș Teacă”). Conform lui Horia Nestorescu-Bălcești (*op.cit.*), a fost inițiat în anul 1867 în Loja *Farul Ospitalier* din Brăila.

BACCARINI, Alfredo.

Francmason italian. (1826-1890). Provenit dintr-o veche familie nobiliară din Faenza care se ocupa cu comerțul, *Alfredo Baccarini* s-a implicat încă din tinerețe în evenimentele revoluționare ale timpului său. La 22 de ani luptă pentru apărarea Bologniei, iar un an mai târziu se bate contra austriecilor. Absolvă cursurile de matematică și fizică la Universitatea din Bologna și devine inginer specializat în hidraulică. A condus lucrările la canalul portuar Corsini, dar și la tronsonul de cale ferată Castel Bolognese – Ravenna. Prieten bun cu Garibaldi (vezi numele), *Alfredo Baccarini* are și o solidă carieră politică. În 1876 este ales deputat (a fost investit cu

mandate succesive până la moarte), iar între 1878-1883 este ministru al Lucrărilor Publice. Ca om politic, *Baccarini* are un rol remarcabil în edificarea legislației privind protecția socială. Conform *Dicționarului* coordonat de Ligou (2005), el ar fi devenit francmason în anul 1848.

BACCI, Ulysse. Francmason italian. Sec. XIX-XX. Biografia profană (vezi termenul) a acestui om e neașteptat de puțin cunoscută. Practic, tot ce știm vine din biografia masonică. *Ulysse Bacci* a fost inițiat în anul 1867 la Florența, iar trei ani mai târziu fondează celebra *Rivista Masonica*, pe care o conduce până la data de 17.11.1926, când fasciștii au interzis-o. A urcat în ierarhia masonică, ajungând la demnitatea de Mare Secretar al Marelui Orient de Italia (vezi toate aceste denumiri). În 1929, fasciștii l-au deportat în insulele Lipari, iar de atunci urma să dispară. E de remarcat că în anul 1886 Loja românească *Viitorul* din Botoșani îl face membru honorar (vezi termenul). Conform *Dicționarului* coordonat de Ligou (2005), *Ulysse Bacci* a scris în anul 1922 o lucrare intitulată *Il libro del Massone Italiano* (Cartea masonului italian), care era, de fapt, o istorie a Masoneriei italiene. Acolo face câteva precizări interesante despre *carbonarism* (vezi termenul): *Il afferma que presque tous les Carbonari étaient Maçons, que les Maçons y étaient admis sans scrutin et recevaient même, selon*

les grades, des postes de direction. Selon lui, il n'y eut jamais de rivalité entre les deux organisations. (Afirmă că aproape toți carbonarii erau masoni, că masonii erau admiși [în Ventele carbonare – n.n.] fără votare și chiar primeau, conform gradelor lor, posturi de conducere. Conform lui, n-a existat niciodată vreă rivalitate între cele două organizații).

BACH, Johann Christian. Francmason german. 1735-1782. Este al unsprezecelea și cel mai tânăr fiu al celebrului Johann Sebastian Bach. În anul 1760 a fost numit organist la o catedrală din Milano (când s-a convertit la catolicism), iar din 1763 se stabilește în Anglia, la Londra, unde e angajat ca maestru muzical al reginei Charlotte Sophia. Îndelungata sa prezență în Albion i-a dat porecla de „Bach-ul din Londra” sau „Bach-ul englez”. A fost un interpret celebru și a făcut furori în epocă (din 1765) împreună cu Karl Friedrich Abel, marele interpret la viola da gamba. A fost, deasemeni, un compozitor prolific; ne-au rămas de la el cantate, muzică de cameră, uverturi, simfonii, opere.

Mozart îl aprecia aparte, dar, ca toți fiii lui Bach, a fost strivit de marea umbră a tatălui. În zilele noastre, i s-au editat *Operele complete*. Conform lui Denslow (*10000 Famous Freemasons*, Richmond, Virginia, 1957), *Johann Christian Bach* a fost membru al Lojii *Cele Nouă Muze* nr.235 din Londra.

BACHELDER, Nahum.

Francmason nord-american. 1854-1934. Fermier și om politic, a ajuns până la demnitatea de guvernator al statului New Hampshire (1903-1905). Denslow (*op.cit.*) îl listează ca mason.

BACHELET, Alexandre

Edmond. Francmason francez. 1866-1945. Om politic, a fost ales de trei ori primar al localității Saint-Ouen între 1925 și 1944 și a fost senator în perioada 1927-1941. Provenind dintr-o familie de muncitori, *Alexandre Bachelet* a rămas până la moarte un om politic de stânga, chiar stânga comunistă, ținând cont că a făcut parte din Partidul Comunist, de unde e exclus în anul 1923, deoarece a refuzat să iasă din Francmasonerie (dar, deși exclus, va păstra o permanentă legătură cu partidul). A fost inițiat pe data de 17 martie 1897 în Loja *L'Étoile Polaire* (Steaua Polară) din Batignolles. Ulterior, îl găsim și ca membru afiliat (vezi termenul) Lojii *L'Équité* din Pantin. Este unul din membrii marcanți ai *alemanismului* (vezi termenul).

BACHELLER, Adison

Irving. Francmason nord-american. 1859-1950. Ziarist și prozator de cert succes în timpul vieții, *Bachelor* a hotărât în anul 1900 să se dedice doar prozei literare. În acel an, romanul său *Eben Holden* avusese un mare succes de public și de critică. Alte cărți cu impact similar au fost *The Light in the Clearing* (Lumina din luminiș),

1916 și *A Man for the Ages* (Un om pentru epoci) din 1920.

În perioada Primului Război Mondial, *Irving Bachelor* s-a reîntors la jurnalism, fiind corespondent de război în Franța. După anul 1918, este numit în Consiliul de administrație al Universității St. Lawrence și al Colegiului Rollins din localitatea Winter Park, Florida.

A lăsat în urma sa o amintire remarcabilă, căci localnicii au denumit clopote de capelă și cantine universitare după numele lui. În anul 1940, Colegiul Rollins a înființat o catedră de „scriere creatoare” (creative writing) numită *A.I. Bachelor*. Prozatorul a devenit francmason în New York, la sfârșitul sec. al XIX-lea, fiind inițiat de Loja *Kane* nr.454 (din păcate, nu știm data exactă). În anul 1937, Marea Lojă din New York îi înmânează *Distinguished Achievement Awards Medal* (Medalia pentru realizări remarcabile), ceea ce ne arată că a avut o prezență deosebită și în viața Fraternității.

BACHOFF VON ECHT,

frații. Francmasoni danezi. Sec. XVIII. Nu cunoaștem numele fratelui mai mare, care a trăit între 1719-1794 (nu am avut la îndemână genealogia familiei); fratele mai mic, în schimb, pe nume *Ludwig Heinrich*, 1725-1792, se bucură de oarecare notorietate. A fost diplomat, autor de ode, de lieduri și de cântece masonice. Volumul său liric a apărut în 1774 și e intitulat *Versuch in geistlichen*

Oden und Liedern. Ambii frați erau francmasoni, deoarece primesc gradul de Maestru în anul 1741, la Leipzig.

BACHMANN, Otto. Francmason elvețian. 1889-1979. Conform *Dicționarului* coordonat de Ligou (2005), *Otto Bachmann*, scriitor masonic, a fost inițiat în anul 1922 în Loja *Fidelitate și Prudență* din Geneva. A fost membru al Directoratului Ligii Universale a Francmasonilor (vezi denumirile).

BACHSTEIN, Ludwig. Francmason german. 1801-1860. Poet, a scris mai ales basme. Conform *Dicționarului* coordonat de Ligou, a fost inițiat în Loja *Charlotte zu den drei Nelken* (Charlotte cu trei garoafe) din Meiningen. Între anii 1846-1858 a fost unul din editorii anuarului masonic *Astrea* (vezi denumirea).

BACON, Augustus. Francmason nord-american. 1839-1914. Avocat și om politic, a fost ales de trei ori senator din partea statului Georgia. Denslow (*op.cit.*) îl listează ca mason.

BACON, Edward. Francmason englez. 1713-1786. A fost membru al parlamentului englez (1742-1756) și Mare Maestru Provincial pentru Norfolk (1759-1785).

BACON, sir Francis. Filozof englez. 1561-1626. Celebru om de stat, eseist și filosof englez, *Lordul*

Bacon are o carieră politică impresionantă, ajungând la demnitatea de Lord Cancelar (judecător suprem și președinte al Camerei Lorzilor). Totuși, în anul 1620 e acuzat de luare de mită și cade în dizgrație, pierzându-și demnitățile. A redactat o operă impresionantă (14 volume!), din care ies în evidență *Essays* (1597), *The Advancement of Learning* (1605), *Novum Organon* (1620) și *The New Atlantis* (Noua Atlantidă, publicată postum, în 1660). *Francis Bacon* a fost un filosof pasionat de știință și sceptic față de revelațiile religioase. El e autorul celebrei teorii a *idolilor minții* (idolii tribului, ai forului, ai peșterii și ai teatrului, reprezentând erorile inerente naturii umane, perspectivelor personale, datorate comunicării și datorate teoriilor). El este, deasemeni, autorul așa-zisei *metode baconiene*, o metodă a inducției prin care se pot stabili legi științifice. *Lordul Bacon* a devenit brusc important în istoria Masoneriei speculative datorită lucrării sale postume, *The New Atlantis*, și datorită lucrării din 1782 a lui Cristoph Friedrich Nicolai (vezi numele) : *Versuch über die Beschuldigungen welche dem Tempelherrenorden gemacht worden, und über dessen Geheimniss; nebst einem Anhang über das Entstehen der Freymaurergesellschaft* (Eseu asupra acuzațiilor aduse Templierilor și asupra secretului acestui ordin, cu o disertație asupra originii Francmasoneriei). În *The New Atlantis*, *Bacon* vorbește despre un stat ideal,

unde s-ar afla o instituție dedicată cercetării științifice care se numește „Casa lui Solomon”. Această denumire, laolaltă cu pasiunea marelui filosof englez de a reforma spiritual omenirea, au vibrat în inima lui Nicolai. Teoria sa e bine rezumată de Arthur Edward Waite (*A New Encyclopædia of Freemasonry*, 1920): „(1) că Bacon a luat din J.V.Andreæ și Robert Fludd [vezi numele] ideea reformării lumii; (2) că în loc să o împlinescă prin comunicarea cunoștințelor secrete în cadrul unei societăți secrete, precum Roza-Cruce [vezi denumirea], el și-a propus să iasă în public bazându-se pe dovezi luate din Natură; (3) că Royal Society [Societatea Regală, celebra Academie de Științe a britanicilor – n.n.] a fost întemeiată pentru a îndeplini planul lui Bacon, așa cum este expus în *Instauratio Magna* și *The New Atlantis*; (4) că Elias Ashmole și astrologul William Lilly [vezi numele] erau membri ai acestei instituții; (5) că ei și alții aidoma lor au intrat în Masons’ Company [Compania Masonilor, vezi *Anglia*, vezi această denumire] cu scopul de a avea spațiu de acțiune; (6) că ei au adoptat numele de Francmasoni; (7) că ei și-au împlinit vederile asupra științei naturale și filosofiei cu țelul politic de a restaura Casa Stuartilor; (8) că asociația secretă a decăzut după moartea fondatorilor ei; (9) că a fost reînviată în anul 1717 ca rezultat al întâlnirii de la taverna Apple Tree [vezi *Anglia*], care a dus la întemeierea *Marii Loji a Angliei*.” Teoria lui Nicolai este

considerată de Waite *the German’s reverie, for which there happens to be no evidence except in the world of dream* (reveria germanului, pentru care se întâmplă să nu existe dovezi decât în lumea viselor). Totuși, Nicolai știa câte ceva: faptul că Ashmole a fost atât rozicrucian, cât și francmason; faptul că a fost unul din fondatorii Societății Regale din Londra; faptul că Masoneria speculativă, în special în legendele gradelor înalte (vezi aceste denumiri) preia obsesia rozicruciană pentru alchimie, hermetism și ocult, precum și idealul rozicrucian al „reformei universale și generale a întregii lumi” (precum stă scris chiar în titlul cărții *Fama Fraternitatis*); faptul că mulți ce se doreau reformatori ai lumii folosesc vechile structuri ale Masoneriei pentru scopurile lor; faptul că a existat realmente în lojile întemeiate de iacobiți în Franța un efort pentru restaurarea Casei Stuartilor. Din nefericire, Nicolai a asamblat ceea ce știa într-o ficțiune unde l-a făcut pe Elias Ashmole personaj principal. Este limpede că Ashmole nici nu a inventat numele de francmason, nici nu a luptat pentru restaurarea Casei Stuartilor, nici nu a declarat vreodată că ar fi adus francmasoni în Societatea Regală din Londra. Cât despre rolul lui *Francis Bacon* în edificarea Masoneriei speculative: el trebuie citit tot ca o ficțiune.

BACON, Frank. Francmason nord-american. 1864-1922. Actor și dramaturg. A scris, împreună cu

Winchell Smith, piesa *Lightnin'* (Fulgeru') care a avut în epocă un mare succes pe Broadway. E trecut ca mason în lista lui Denslow (*op.cit.*).

BACON, Robert. Francmason nord-american. 1884-1938. Om politic de carieră, a ajuns aproape un parlamentar profesionist (membru în opt legislaturi ale Congresului din SUA!). E trecut ca mason în lista lui Denslow (*op.cit.*).

BACON, Walter Wolfkiel. Francmason nord-american. 1880-1962. Cariera acestui contabil din Wilmington, Delaware a cunoscut o spectaculoasă schimbare după anul 1930, când se decide să intre în politică. A intrat în Partidul Republican și a fost ales de trei ori primar al orașului Wilmington (cel mai mare din statul Delaware). În anul 1941 devine guvernator al statului Delaware, funcție pe care o păstrează până în 1949. A fost inițiat în anul 1902 în Loja *St. John's* nr.2 din New Castle, Delaware. Cariera masonică este, deasemeni, remarcabilă. În anul 1915 devine Marele Maestru al Marii Loji din Delaware. Se implică în Ritul York (e Mare Preot din trecut), în Ordinul Templier (e Comandantul din trecut al Comanderiei *St. John's* din Wilmington), în R.:S.:A.:A.: (unde primește gradul 33) și, implicit, ajunge *shrineer*, membru al Ordinului Arab Antic al Nobililor Mormântului Mistic, în Tall Cedars (vezi toate aceste denumiri). Statul Delaware a dat numele său unui

ansamblu de îngrijire a sănătății de la Fort du Pont, lângă Delaware City.

BACON DE LA CHEVALERIE, Jean-Jacques. Francmason francez. 1731-1821. Personaj celebru în Masoneria franceză, *Jean-Jacques Bacon de la Chevalerie* a avut mai întâi o remarcabilă carieră militară în armata franceză, iar apoi o paradoxală carieră politico-militară în colonii (mai precis, pe actualul teritoriu al Republicii Haiti). La vârsta de 15 ani, el făcea parte deja din corpul mușchetarilor negri în regimentul din Noailles, iar la 16 ani se evidențiază în asediul de la Berg op Zoom, unde e rănit prima dată. A doua rană a primit-o într-o bătălie din 1760, după care va fi numit locotenent-colonel și cavaler al Sfântului Ludovic. Între 1763-1768 e detașat în colonii, la Saint-Domingue (vechiul nume al insulei Haiti) unde se căsătorește cu o mireasă bogată și cu rude influente, marchiza de Vézieu, născută Marie-Laurence de Chabanon de Salines (rudă cu procurorul general al Franței). Marchiza avea ca zestre o plantație de zahăr din ținutul Limonade, în valoare de 3,5 milioane livre. În 1780, ajuns general de brigadă, *Bacon de la Chevalerie* se retrage din serviciul militar activ. După anul 1789 începe paradoxala sa activitate din Saint-Domingue. Acest mason cu o obsesie pentru misticism și ocult se dovedește un reprezentant îndârjit al intereselor marilor proprietari albi (botezați *Grands Blancs*) din

colonii și al autonomiei insulei Saint-Domingue față de Franța. În toamna anului 1789, numit președinte al Adunării provinciale de Nord din Saint-Domingue, el declară această Adunare singura autoritate legitimă a zonei și chiar intră în conflict armat cu oficialii francezi. În aprilie 1790, marii proprietari îl aleg președinte al Adunării generale care se reunise în Saint-Marc, prilej cu care îi conferă puterea civilă și comanda milițiilor. A fost nevoie de intervenția în forță a contelui Peinier, guvernatorul coloniei, pentru înfrângerea mișcării autonomiste. *Bacon de la Chevalerie* fuge în Franța și e primit ca un erou tocmai de Societatea Prietenilor Negrilor! Ținând cont de faptul că el luptase contra trupelor franceze și reprezenta interesele albilor ce îi exploatau nemilos pe negri, evenimentele par incredibile. Dar *Bacon* avea două uriașe atuuri: Francmasoneria și familia soției sale. Așadar, în anul 1791, în loc să fie condamnat, i se permite să susțină un lung memoriu justificativ, iar apoi să plece nestingherit în Saint-Domingue unde, desigur, el organizează lupta contra proaspăt numiților comisari regali. Istoria îl va desemna ca unul din principalii vinovați pentru marea revoltă a negrilor din 1791, condusă de Toussaint L'Ouverture (când s-a proclamat Republica Haiti). Răscoala negrilor l-a afectat și pe *Bacon de la Chevalerie*, care a trebuit să fugă din nou în Franța. De astă dată, autoritățile revoluționare franceze îi confiscă

averea, îi anulează pensia militară și îl condamnă la 25 de luni de închisoare (pedeapsă totuși foarte ușoară, dacă ne reamintim de ghilotinările pe bandă rulantă ale perioadei). Ulterior, *Bacon de la Chevalerie* refuză să coopereze cu noii conducători ai Franței, inclusiv cu bonapartiștii. În 1815, regele Ludovic al XVIII-lea îi recunoaște vechile merite și îi redă pensia militară, chiar mărită.

Activitatea masonică a lui *Bacon de la Chevalerie* este de-a dreptul amețitoare: îl găsim implicat în fondarea ori în viața majorității Riturilor (vezi termenul) perioadei. S-a implicat și în viața Masoneriei albastre (vezi termenul), creând numeroase loji și fiind unul din membrii fondatori ai Marelui Orient de Franța (în 1806 se declara unicul supraviețuitor dintre fondatori). I-a cunoscut și a lucrat alături de unii din cei mai interesanți creatori de Rituri oculte din Franța: Louis-Claude de Saint-Martin, Martines de Pasqually, Jean-Baptiste Willermoz (vezi aceste nume).

Bacon de la Chevalerie a fost inițiat (după propria lui mărturisire) în anul 1748, într-o lojă militară. A activat mult timp în loji militare (probabil pe toată durata serviciului activ), dar, în același, a participat la nașterea și istoria câtorva entități remarcabile. Astfel, îi găsim semnătura pe *Statutele generale* ale Aleșilor Coeni (vezi denumirea) din 1767, ia parte la crearea Marelui Orient de Franța (vezi denumirea) în 1773, iar în 1776 și 1781 convinge Directoratele Scoțiene ale

Ritului Strictei Observanțe (vezi toate aceste denumiri) să semneze tratate de unire cu Marele Orient. În toată această perioadă, să-i zicem *militară*, a lucrării sale masonice, el a considerat drept cea mai importantă realizare numirea din 1766 ca Substitut Universal al Marelui Maestru al Aleșilor Coeni, ceea ce tinde să dea dreptate acelor cercetători care l-au declarat unul din discipolii lui Martines de Pasqually.

Pentru a ilustra neobosita activitate masonică a lui Bacon de la Chevalerie, vă oferim un fragment din rezumatul făcut de Alain Le Bihan în *Dicționarul* coordonat de Ligou: *En tant que Maçon parisien, il fut d'abord membre et officier de la loge militaire de La Candeur. [...] Il démissionna en avril 1781 et reçut un certificat de l'Atelier. Associé libre des Neuf Sœurs, il eut, au nom de Grand Orient, à rappeler la loge, jugée peu orthodoxe, à plus de raison. Il figura sur les Tableaux de La Fidélité en 1780 et 1782 et accepta d'y être Officier. Il fut cofondateur de La Double Intimité en 1788. // Après son épopée à Saint-Domingue et son emprisonnement sous la Révolution, il se fit affilier au Centre des Amis, le 20 mars 1796 et en devint Deuxième Orateur, le 4 décembre suivant. Il reparut aux Neuf Sœurs en 1806 et accepta d'être Membre Honoraire de Loges, parmi lesquelles nous pouvons mentionner celle de la Triple Unité Écossaise en 1809 et 1810. // Député infatigable, il*

représenta au Grand Orient une vingtaine d'ateliers entre 1774 et 1789. Il accepta des pouvoirs de l'Amitié de Bordeaux, de Saint-Jean de Saint-Quentin, des Braves Maçons de Saarbrück, de loge de Saint-Pierre de la Martinique, mais son domaine presque réservé fut celui des loges lyonnaises, les Directoires Écossais et les loges qui en relevaient à Strasbourg, Colmar, Nancy, Grenoble et Montpellier. Sous l'empire et au début de la Restauration, il fut député de loges de Bruxelles, de Chiavari, d'Aix-la-Chapelle, ainsi que d'Orléans, de Narbonne et de Perpignan. (Ca mason parizian, a fost mai întâi membru și ofițer al lojii militare La Candeur. [...] A demisionat în aprilie 1781 și a primit un certificat din partea Atelierului. Asociat liber al [Lojii] Neuf Sœurs [Nouă Surori – vezi denumirea], a trebuit, în numele Marelui Orient, să readucă această lojă, considerată cam neortodoxă, pe calea cea dreaptă. A figurat pe Tablourile [Lojii] La Fidélité în 1780 și 1782 și a acceptat o funcție de ofițer [vezi termenul]. A fost cofondator al La Double Intimité în 1788.// După epopoea din Saint-Domingue și întemnițarea lui sub Revoluție, s-a afiliat la Centre des Amis pe 20 martie 1796 și a fost numit Al Doilea Orator [vezi denumirea] pe 4 decembrie următor. A reapărut la Nouă Surori în 1806 și a acceptat să devină Membru Honorar al Lojilor [vezi termenul], printre care putem menționa Triple Unité Écossaise [Tripla Unitate Scoțiană] în 1809 și

1810.// Deputat [vezi termenul] neobosit, a reprezentat la Marele Orient vreo 20 de ateliere între 1774 și 1789. A acceptat puteri [vezi termenul] de la *Amitié* din Bordeaux, *Saint-Jean* din Saint-Quentin, *Braves Maçons* din Saarbrück, de la loja din Saint-Pierre de la Martinique, dar domeniul său aproape rezervat a fost cel al lojilor lyoneze, al Directoratelor Scoțiene și al lojilor care țineau de Strasbourg, Colmar, Grenoble și Montpellier. Sub imperiu și la începutul Restaurației, a fost deputat al lojilor din Bruxelles, din Chiavari, din Aix-la-Chapelle, precum și din Orléans, din Narbonne și din Perpignan.).

O mențiune specială merită cariera lui *Bacon de la Chevalerie* în structurile Marelui Orient de Franța. În perioada prosperității sale financiare, prosperă ierarhic și în M.:O.:F.: – este Mare Orator între 1773-1781; membru al Comisiei pentru Gradele Înalte între 1777-1782, ocazie cu care redactează *Les États du Grand Orient* (Statele Marelui Orient); reprezentant al Marelui Maestru între 1781-1783 și primul Președinte ales al Camerei Gradelor (pe 19 februarie 1782). În noiembrie 1783 a refuzat demnitatea de Ofițer Honorar (cea ce implica unele înlesniri financiare), dar, 20 de ani mai târziu, când sărăcise, a cerut-o el însuși (și a obținut-o). Este clar că după 1796, când iese din închisoare fără avere și fără venituri stabile, *Bacon de la Chevalerie* nu mai este luat în serios de masoni. Ni s-au

păstrat, de altminteri, mai multe mărturisiri amare ale sale, printre care aceasta din toamna anului 1806: *Je suis au rang de ces vieux animaux domestiques qui ne sont plus bons à rien et qu'on laisse vivre par charité.* (Sunt în rândul acelor bătrâne animale domestice care nu mai sunt bune de nimic și sunt lăsate să trăiască din milă). În 1807 le reamintea masonilor că în trecut cheltuisă 130000 de livre în folosul „artei regale”, dar nimeni nu dorea să trăiască din amintiri. Așa se face că *Bacon de la Chevalerie* nu va primi niciodată gradul 33 al R.:S.:A.:A.: – pur și simplu nu mai era interesant.

BACSANYI, Janos.

Francmason maghiar. 1763-1845. Acest poet revoluționar și patriot era funcționar bancar și, ca atare, a avut destul de suferit din pricina rebeliunii față de autorități. Editează (împreună cu alți doi patrioți unguri) revista *Muzeul Maghiar*, care e interzisă în 1792. Un an mai târziu, primește prima pedeapsă: e concediat. În 1794 se alătură abatelui Martinovics (vezi numele) care conspira pentru independența națiunii maghiare. E arestat și închis pentru doi ani la Spielberg (Moravia). După eliberare, se mută la Viena, iar în 1809 se manifestă pe față în favoarea lui Napoleon. Atitudinea îl costă nu numai serviciul (e concediat din nou!), ci și țara, pentru că e silit să fugă la Paris. După căderea lui Napoleon, francezii îl extrădează în imperiul habsburgic, unde i s-a fixat

domiciliu forțat în Linz până la sfârșitul zilelor. În anul 1827 i-a apărut la Pesta volumul de versuri. E trecut ca francmason în *Lexiconul* lui Eugen Lennhoff (*Internationale Freimaurer Lexicon*, 1932).

BACULARD D'ARNAUD, François Thomas Marie de. Francmason francez. 1718-1805. Scriitor de oarecare notorietate în epocă, *Baculard D'Arnaud* a avut o carieră frumoasă până când s-a certat cu Voltaire (vezi numele), care-i va face multe zile fripte. În perioada Terorii (vezi denumirea) a fost arestat, dar scapă de ghilotină. Nu scapă însă de sărăcie, căci a murit sărac lipit. În anul 1803 i s-au publicat la Paris *Operele complete*: poezie, proză, dramaturgie. Specialiștii consideră că lucrarea lui cea mai bună e un roman din 1745, *Les époux malheureux* (Soții nefericiți), inspirat dintr-un caz real. În anul 1744, *Baculard D'Arnaud* era deja Orator (vezi denumirea) în două loji pariziene, *Cité* și *Pecquet*. După eliberarea din închisoare a fost membru al Lojii *Le Point Parfait*, tot din Paris. *Dicționarul* coordonat de Ligou precizează: „Opera sa are aspecte masonice: vocabular, alegorii, teme, aluzii, dedicații, ideologie. A participat la «concursul literar masonic» organizat cu prilejul convalescenței și întoarcerii regelui la Paris cu a sa *XXVe Élegie* (noiembrie 1745). Se pare că a jucat un rol de împăciuitoare în cearta care i-a opus pe cei doi «frați dușmani», Fréron și Duclos, în 1774.”

BACULUS (BACULUM)

(lat.; trad.rom. *toiag, baston, cârjă*). Termen romano-catolic. Este una din denumirile romano-catolice ale cârjei episcopale sau abațiale. Conform literaturii de specialitate, cârja pastorală este un simbol al autorității doctrinei, un semn de demnitate, putere și jurisdicție pastorală. Odinioară, când Iisus i-a trimis pe Apostoli să propovăduiască, le-a precizat ceva în legătură cu toiagul, dar Evangheliile sunt contradictorii. Matei, de pildă, a consemnat următoarele vorbe: „Să nu aveți nici aur, nici arginți, nici bani în cingătorile voastre;/ Nici traistă pe drum, nici două haine, nici încălțăminte, nici toiag” (Matei 10;9-10). Marcu, în schimb, susține: „Și le-a poruncit să nu ia nimic cu ei pe cale, ci numai toiag” (Marcu 6;8). Din varii pricini, Episcopii l-au preferat pe Marcu, așa că toiagul a făcut carieră. La începutul sec. al XII-lea, când Sf. Bernard de Clairvaux (vezi numele) stabilește regulamentul Ordinului Templier, el îi conferă Marelui Maestru dreptul de a purta cârjă. Documentul numit *Statuta Commilitonum Ordinis Templi*, Statutele ostașilor Ordinului Templului, citat de Mackey (*An Encyclopædia of Freemasonry*, 1921), precizează: *Pedum magistrale seu patriarchale, aureum, in cacumine cujus crux Ordinis super orbem exaltur* (Un toiag magistral sau patriarhal, din aur, pe măciulia căruia se află crucea Ordinului așezată pe un

glob). Acest toiag va fi adoptat în anul 1859 de Cavalerii Templieri din Chicago care îl aveau ca Mare Maestru pe sir William B. Hubbard (vezi numele). Observați că în Statute se folosește termenul latin *pedum* (care înseamnă „toiag de cioban”), iar nu *baculus*; totuși, Hubbard se inspiră din romanul „Ivanhoe” al lui Walter Scott care, la rându-i, auzise de *baculus*, dar îl reținuse greșit, astfel că folosește termenul *abacus*. Acest termen greșit va fi preluat de Templierii americani care, așadar, numesc *abacus* toiagul Marelui Maestru. De la Mackey înapoi s-au făcut repetate încercări de a corecta eroarea, prin revenirea la termenul corect *baculus*.

BADE, casă ducală și princiară. Familie masonică germană. *Bade* este fostul nume al Baden-Baden-ului, iar casa nobiliară aferentă a fost întemeiată în sec. al XII-lea de Hermann I-ul, margraf de *Bade*. Primul mason din familie este, conform lui Lennhoff (*op.cit.*), Karl Friedrich, margraf, apoi Mare Duce de *Bade* (1728-1811), care ar fi fost inițiat într-o lojă engleză. Fiul lui Leopold I-ul, Mare Duce de *Bade* (un urmaș al lui Karl Friedrich), prințul Ludwig Wilhelm August von Baden (1829-1897), general în armata prusacă, are – probabil – cea mai interesantă carieră masonică. A fost inițiat în anul 1856 în Loja *Urania zur Sterblichkeit* (Urania la efemeritate) din Berlin, iar în perioada 1859-1864 este Marele Maestru al Marii Loji *Royal York* (vezi denumirea,

vezi *Germania*) din Berlin. Fratele său, Karl (1832-1906), ar fi devenit în 1856 Mare Maestru al Marii Loji din *Bade*. Precum indică *Dicționarul* coordonat de Ligou, această din urmă informație nu e certă. Din cercetările noastre, s-ar putea să fie vorba de un alt frate, Friedrich I-ul (1826-1907), care va ajunge Mare Duce în anul 1858. Oricum, situația Masoneriei în ducatul *Bade* nu a fost mereu roză. Fraternitatea a apărut aici târziu (abia în 1778) și a fost interzisă între 1813-1847 (vezi *Germania*).

BADEN-POWELL, Robert Stephenson Smyth, baron. Militar englez. 1857-1941. Personalitate remarcabilă, *Robert Stephenson Smyth Baden* (cum se numea la naștere) a fost un foarte bun militar, un foarte bun povestitor și un artist uimitor (juca teatru, picta cu ambele mâini, cânta la vioară și la pian). Este cunoscut pe plan mondial pentru că a fondat mișcarea *Cercetașilor* la 1 august 1907, când își testa pe viu ideile în insula Brownsea din comitatul englez Dorset. În anul următor va publica manualul de referință al cercetașilor: *Scouting for Boys*. Originile mișcării cercetașilor trebuie căutate în experiența militară a lui *Baden-Powell*, care a luptat cu glorie în India și Africa între 1876-1910 (a ajuns până la gradul de general locotenent), dar și în anii săi de școală, când chiulea (pur și simplu) ascunzându-se prin păduri ca să nu fie prins de profesori. Ulterior, el a constatat că manualele pentru cercetașii militari

pe care le redacta erau citite pe nerăsuflăte de tineri și băieți. Atunci a avut ideea actualei cercetășii. S-au observat imediat similitudini între ideologia cercetășiei și cea a lojilor masonice. Prin urmare, *Baden-Powell* a fost multă vreme considerat mason. Totuși, conform unei lucrări a lui J.Kennedy (*London's Guilds and Liveries*, Melling, ed.Shire, 1973), citată în *Dicționarul* coordonat de Ligou, el nu ar fi făcut parte din Masonerie, ci din breasla negustorilor de mătase, unde a intrat în anul 1879, pe când se afla în India. Această breaslă are ritualuri și precepte asemănătoare cu Masoneria albastră (vezi termenul), ceea ce ar explica similitudinile masonice din cercetășie.

BADER, Jesse Moren. Francmason nord-american. 1886-1963. Neoprotestant, doctor în teologie, *Jesse Moren Bader* a devenit pastor al Bisericii Discipolilor lui Christos în Kansas City, Missouri. Ulterior, biserica în care a slujit se va numi *Bader Memorial Christian Church*. În anul 1930 acest pastor pune bazele unei organizații mondiale a Bisericii sale: *Convenția Mondială a Bisericii Discipolilor lui Christos* (World Convention of Churches of Christ), organizație care grupa, totuși, mai ales membrii din Australia, Canada, Noua Zeelandă, Marea Britanie și Statele Unite. Din anul 1937 se implică în mișcarea ecumenică mondială care a dus la constituirea Consiliului Mondial al

Bisericilor, iar din anul 1940 întemeiază *World Communion Sunday* (Duminica Mondială a Comuniunii) – o slujbă specială ținută în prima duminică din octombrie prin care Biserica lui își exprima unitatea în toate zonele lumii. În anul 1956 a publicat lucrarea *Evangelism in a Changing America* (Evangelism într-o Americă în schimbare). Este probabil, reprezentantul proeminent al Bisericii Discipolilor lui Christos în sec. XX. Conform lui Denslow (*op.cit.*), pastorul a fost membru al Lojii *Washington* nr.5 din Atchison, Kansas.

BADGLEY, William. Francmason canadian. 1801-1888. Jurist renumit în vremea lui, *William Badgley* a fost judecător și magistrat superior în Canada East (partea de sud a actualei Provincii Quebec) și primul decan al Facultății de Drept din Universitatea McGill, Montreal. Lista *Famous Masons* elaborată de Loja *Woodlawn* nr.672 din Pennsylvania îl arată ca Venerabil al Lojii *St.Paul's* nr.374 din Montreal.

BADOGGIO, Pietro. Francmason italian. 1871-1956. Militar de carieră, ajuns ulterior om politic prin forța împrejurărilor, *Pietro Badoglio* a avut o intuiție a istoriei mai valoroasă decât a multora din conaționali săi. Din păcate, sistematic, nu a fost ascultat. La absolvirea Academiei Militare din Torino, a intrat în armata italiană în anul 1892 și a

participat cu succes la campaniile din Eritreea și Libia. Succesele sale militare continuă în timpul Primului Război Mondial, așa încât *Badoglio* e avansat general în anul 1916 și “sub-șef” (*Sottocapo*) al Statului Major în anul 1917. A semnat, alături de generalul Diaz, armistițiul cu austriecii. După război, e numit senator, dar rămâne în armată și are chiar însărcinări speciale în România (1920) și Statele Unite (1921). S-a opus ascensiunii lui Benito Mussolini (vezi numele) și a fost marginalizat ca ambasador în Brazilia. Dar în anul 1924 se împacă, iar Ducele îl numește Șef al Statului Major, apoi mareșal (1926) și guvernator al Libiei (1929-1933). Simultan, e înnobilit, dobândind titlul de marchiz. În 1936 se întoarce pe câmpul de luptă, comandând armatele italiene în războiul cu Etiopia. A autorizat folosirea iveritei și, astfel, a capturat Adis-Abeba, înfrângându-i pe etiopieni. Regele Victor Emmanuel al III-lea i-a acordat titlul de *duce de Adis-Abeba* (e primul om care a purtat acest titlu). Va fi numit Vicerege al Etiopiei. În 1940 se opune alianței cu Germania, dar acceptă să lupte contra Franței și chiar pregătește campania contra Greciei. După cum se știe, acea campanie a făcut de râs armata italiană, astfel că *Badoglio* demisionează în decembrie 1940. În 1943, după debarcarea aliaților în Sicilia, inițiază lovitura de stat pentru înlăturarea lui Mussolini. Pe 3 septembrie semnează armistițiul cu aliații, dar e silit să fugă în exil, împreună cu regele, după ce

germanii îl eliberează pe Mussolini. Stabilite în Malta, prezidează guvernul din exil care va declara război Germaniei în octombrie 1943. Totuși, figura lui *Pietro Badoglio* nu inspiră deloc încredere mișcării antifasciste italiene, astfel că, după eliberarea Romei, a fost silit să dispară din viața publică a țării sale. Acuzat de crime de război, acest remarcabil militar nu va fi deferit justiției niciodată. Mărturii privind apartenența sa la Franc-Masonerie ne vin din partea liderilor fasciști, care l-au acuzat cu putere că ar fi premeditat eșecul din Grecia. Luigi Coluccia (în *Dicționarul* coordonat de Ligou) citează un fragment din corespondența primită de Mussolini pe data de 31 ianuarie 1944: *S-a dovedit că Badoglio pregătise războiul contra Greciei cu scopul de a face Italia să piardă. Era, aidoma Franc-Masoneriei, convins că fascismul va fi distrus de această înfrângere, iar atunci Italia se va desprinde de alianța cu Germania și va reintra, mai devreme ori mai târziu, în coaliția condusă de Anglia... Badoglio era centrul Masoneriei în armată.*

BADT, Milton. Francmason nord-american. 1884-1966. Jurist de calitate, *Milton Badt* a fost ales judecător la Curtea Supremă a statului Nevada în anul 1947. Inițiat în anul 1918 în Loja *Elko* nr.15 din localitatea cu același nume (în Nevada), e ales ca Venerabil (vezi termenul) în anul 1924. Are prezență și în R.:S.:A.:A.:.. A fost *shriener* (vezi termenul).

BAEHR, William.

Francmason nord-american. 1873-1943. Acest om merită amintit pentru neobișnuitul număr de corporații pe care le-a prezidat: 10, majoritatea de utilități, dar și în industriile chimică și minieră. A fost, de asemenea, directorul unui număr mult mai mare de corporații (biografii nici nu se mai obolesc să le înșire). Poate, așadar, fi descris ca un președinte și director de corporație profesionist. Denslow (*op.cit.*) îl listează ca mason.

BAELIM (ebr.; trad.rom. *între dumnezei*). Expresie biblică. Aceasta e forma corectă a cuvântului *bealim* folosit de Cavalerii Kadosch (cel mai înalt grad inițiativ din Riturile Scoțiene, vezi denumirea) în sintagma sacră și în cuvântul de atingere. Spre surpriza noastră, literatură masonică e convinsă că *bealim* ar fi pluralul lui Baal (idolul tipic din Biblie, corupător al dreptcredincioșilor). De fapt, forma corectă *baelim* vine de la prepoziția *b* și pluralul cuvântului *ēl* (care înseamnă *zeu, dumnezeu*, dar, scris cu majusculă, *Dumnezeu*). Sintagma sacră a Cavalerilor Kadosch, *Mika Moka Bealim Adonai*, este citarea versetului Exod 15;11: *Mi-kamokah baelim Y^hhwah* (Yahweh, cine este aidoma Ție între dumnezei?), un fragment din cântarea lui Moise. Folosirea lui *Adonai* în locul lui *Yahweh* este tipică pentru uzul evreilor religioși, care nu îndrăznesc să pronunțe numele lui Dumnezeu; așadar cel

care a gândit această sintagmă sacră a fost, într-un fel sau altul, un evreu religios. Cuvântul de atingere al Kadosch-ilor este *Nekamah Bealim* care ar însemna “răzbunare asupra dumnezeilor străini”.

BAFOMET. Termen al demonologiei. Este celebrul nume al presupusului idol pe care l-ar fi adorat Templierii acuzați de erezie. Astăzi e limpede că majoritatea acuzațiilor lansate de regele Filip cel Frumos la adresa Ordinului Templier (vezi denumirea) erau formulări standard în justiția franceză a vremii utilizate pentru incriminarea adversarilor regelui. Totuși, printre ele, *Bafomet* rămâne singular, căci nu mai apare nicăieri altundeva în afară de procesul Templierilor. Capătul de acuzare nr.52 formulat de Papă (care era paravan al regelui) contra Cavalerilor Templieri sună așa: *Item quod ipsi per singulas provincias habeant idola: videlicet capita quorum aliqua habebant tres facies et aliqua unum et aliqua cranium humanum habebant* (Așijderi că aceia în fiecare provincie au idoli: capetele căroră, în mod vădit, fie au trei fețe, fie una, fie au un craniu omenesc). Craniul face parte și astăzi din simbolistica Templieră, așadar una din siglele afiliate lui *Bafomet* a supraviețuit. Dar ce înseamnă *Bafomet*? Chestiunea rămâne încă un mister. Unii savanți cred că este o alterare a numelui Mahomed în franceza veche. În anul 1987, Peter Partner (*The Knights Templar and Their Myth*) a citat o baladă

provensală din sec. al XIII-lea unde apare cuvântul *Bafometz*, denumind o ființă supranaturală care îl ajută pe sultan contra creștinilor. Pe de altă parte, marele sufi Idries Shah, alias Arkon Daraul, consideră (*A History of Secret Societies*, 1961) că *Bafomet* derivă din termenul arab *Abufihamat*, Tatăl Înțelegerii. Această apropiere de „înțelegere” și „înțelepciune” are mare trecere mai ales printre savanții ocultului. Folosind cifrul cabbalistic Atbash, Hugh Schonfield a obținut sensul ascuns *sophia* („înțelepciune” în greacă), iar Alphonsus Joseph-Mary Augustus Montague Summers (*The History of Witchcraft and Demonology*, 1926) a format cuvântul *Bafomet* din greceștile *baphe* și *Metis*, ceea ce ar însemna „botezul Înțelepciunii”. Ipoteza folosită de Montague Summers e una din cele mai vechi, căci o aflăm încă în anul 1782, în studiul lui Cristoph Friedrich Nicolai (vezi numele) : *Versuch über die Beschuldigungen welche dem Tempelherrenorden gemacht worden, und über dessen Geheimniss; nebst einem Anhang über das Entstehen der Freymaurergesellschaft* (Eseu asupra acuzațiilor aduse Templierilor și asupra secretului acestui ordin, cu o disertație asupra originii Francmasoneriei). În genere, adversarii Templierilor îi acuză de contaminare cu gnosticismul oriental, în vreme ce inchiștorii care i-au anchetat optau mai degrabă către contaminarea cu satanismul. Această ipoteză a satanismului, în care *Bafomet* ar fi

un alt nume pentru Maestrul Leonard, Marele Țap, stăpânul Sabbatului vrăjitoresc, a penetrat puternic mentalitatea europeană în sec. al XIX-lea, datorită lui Eliphas Levi. Eliphas a publicat în anul 1854 lucrarea *Dogme et rituel de la Haute Magie* (Dogmă și ritual al Magiei Înalte), unde îl desenează pe *Bafomet* ca Maestrul Leonard: un Țap umanizat cu aripi și sâni, având între coarne o torță, iar pe frunte pentagrama. Autorul susținea că s-ar fi inspirat din figurile sculptate pe bisericile templiere din Lanleff și St.Merri. Imaginea propusă de el a făcut carieră și a devenit imaginea standard a lui *Bafomet*. Cu acest chip, *Bafomet* e imediat preluat de sataniști – Aleister Crowley (vezi numele) îl consideră emblema lui Satan și îl numește *the Androgyne who is the hieroglyph of arcane perfection* (*Magick*, Cartea 4, 1997). Tarot-ul (vezi termenul), în variantele mai noi (mai ales în varianta Rider-Waite) a folosit *Bafomet*-ul desenat de Eliphas Levi ca model pentru cartea *Diabolul*. În fine, datorită ciudatului detractor Leo Taxil (vezi numele), *Bafomet* a intrat în mentalitatea populară drept un demon adorat de francmasoni. Această idee e de-a dreptul aberantă, însă supraviețuiește cu îndârjire.

BAGBY, Arthur. Francmason nord-american. 1794-1858. Jurist și om politic de renume la vremea sa, *Arthur Bagby* intră în anul 1820 în parlamentul statului Alabama, iar între anii 1837-1841 e ales guvernator al acestui stat. Între

1841-1848 devine senator în Congresul SUA, iar în 1848 e trimis ca ambasador plenipotențiar în Rusia (stă un an acolo). Conform lui Denslow (*op.cit.*), a fost Marele Orator (vezi termenul) al Marii Loji din Alabama (vezi acest nume).

BAGLEY, Charles. Francmason nord-american. 1873-?. Muzician profesionist, *Charles Bagley* ajunge în anul 1931 vicepreședintele Federației Americane a Muzicienilor. În paralel, urmasa Dreptul și va practica avocatura în California din anul 1911. Are o carieră masonică foarte bogată. Inițiat în anul 1897 în Loja *Hollenbeck* nr.319 din Los Angeles, el se transferă în anul 1911 la Loja *Silver Trowel* (Mistria de Argint) nr.415, al cărei Venerabil (vezi termenul) va ajunge în 1918. Loja *Silver Trowel* făcea parte din "Masoneria la lumina zilei" (*Daylight lodges*, vezi *Lumina zilei*), adică din lojile ce se întruneau pe lumină (nu seara), din pricini diferite: fie membrii lucrau serile și nopțile (ca, în cazul de față, muzicienii), fie datau dinainte de descoperirea iluminatului electric și și păstrau vechea oră de întâlnire. La "Mistria de Argint", *Charles Bagley* va patrona și Capitulum *Eastern Star* (vezi denumirea, vezi *Adopțiune*) aferent în anii 1915, 1925 și 1929.

A fost, deasemeni, membru al Ritului York, al R.:S.:A.:A.:, al Cavalerilor Templieri și al Templului Mormântului Mistic *Al Malaikah* (vezi toate aceste denumiri).

BAGLEY, Edwin Eugene. Francmason nord-american. 1857-1922. Muzician specializat pe cornet și trombon, *Edwin Bagley* a rămas în memoria culturii mai ales ca autor de marșuri. El a compus un marș celebru în Statele Unite, *National Emblem*, care se cântă la Ziua Independenței. E trecut ca mason în lista *Famous Masons* elaborată de Loja *Woodlawn* nr.672 din Pennsylvania.

BAGLEY, John. Francmason nord-american. 1832-1881. Acest *self-made man* a cunoscut succesul financiar și public datorită afacerilor cu tutun. Este ales guvernator al statului Michigan în anii 1872 și 1874. A fost membru al Lojii *Charity* nr.94 din Detroit.

BAGHETĂ. Obiect cu uz masonic. Acest obiect masonic e folosit în gradul 18 al R.:S.:A.:A.:, (Suveran) Cavaler Roza-Cruce (vezi denumirea), la ceremonia specifică zisă *Cină* (la origine, o reeditare a Cinei celei de taină). El simbolizează atât toiagul pelerinului, cât și cârja episcopală („semn al conducerii, emblemă modestă a vigilenței și a dreptului de a o exercita”). La origine, pe când ritualul Cavalerului Roza-Cruce era creștin, frații, purtând în mână *baghetele*, înconjurau de șapte ori masa.

BAGULKAL. Vezi *Begongal Khol*.

BAHABAH AHALEK IM HEANI. Expresie masonică. Vuillaume (*Manuel maçonnique ou*

tuileur des divers rites de Maçonnerie, 1820) susține că aceasta era parola gradului *Cavaler Kadosch Templier*, zis și *Kadosch vechi*. Ar însemna “Mă mulțumesc cu săracii”.

BAHAMAS. Stat insular în Oceanul Atlantic, la SE de Peninsula Florida. Arhipelagul *Bahamas* a devenit colonie engleză în anul 1629 și, de aceea, va intra în chip firesc în atenția entităților masonice engleze. Marea Lojă Modernă (vezi *Anglia*) numise aici un Mare Maestru Provincial încă din anul 1752, pe John Trinkler; urmat în 1759 de James Bradford. Marea Lojă Antică (vezi *Anglia*) a patentat în anul 1758 (alte surse dau anul 1782!) o lojă cu nr.228, care, însă, dispăre relative repede. O altă lojă, nr.242, instalată în Nassau, a durat mai mult, până în vremurile Marii Loji Unite (vezi *Anglia*), dar a dispărut și ea înainte de 1832. În anul 1842, Marea Lojă Unită din Anglia îl numește pe J.-F. Cooke ca Mare Maestru Provincial. La începutul sec. al XIX-lea apar și primele loji sub jurisdicția Marii Loji a Masonilor Antici și Acceptați din Scoția. În 1806 este instalată Loja *Turks Island*, în 1809 Loja *Union* nr.298 (din Nassau), iar în 1856 apare o lojă, *St.John*, în insula Inagua, localitatea Mathew Town. În 1842 s-a constituit Marea Lojă Districtuală din Bahamas (*District Grand Lodge of the Bahamas*) sub obediență scoțiană, dar entitatea intră în adormire (vezi termenul) în anul 1894. Secolul XX va aduce nu numai independența arhipelagului *Bahamas*, ci și o înviorare a vieții

masonice locale. Principalele entități masonice care activează în insule sunt:

(1) Marea Lojă Districtuală din Bahamas și Turks (*District Grand Lodge of the Bahamas and Turks*) de obediență engleză, cea mai veche din zonă, cuprinzând cea mai veche lojă cu activitate neîntreruptă din *Bahamas*, Loja *Royal Victoria* nr.443 din Nassau, care datează din anul 1837. Actualmente, M.:L.:D.: din Bahamas și Turks are 10 loji simbolice, o mențiune specială meritând Loja *Bahamas Installed Masters* (Maeștrii Instalați din Bahamas). În anul 1992, Marele Maestru Provincial era Ralph D. Seligman, remarcabilă personalitate masonică a țării. Tot sub obediență engleză s-a înființat în anul 1951 un Mare Capitul *Royal Arch*. Astăzi (când scriem), funcționează și un capitol Mark/Royal Ark Mariner, precum și Ordinele cavalești afiliate Masoneriei engleze, precum și gradele aliate de aceeași afiliere (vezi toate aceste denumiri).

(2) Marea Lojă Districtuală din Bahamas (*District Grand Lodge of the Bahamas*) de obediență scoțiană, reînființată în anul 1991. Actualmente are opt loji în componență (prima a fost instalată în 1967 la Nassau de un mare mason al acestei țări, Claudius R. Walker și se numește *St. Michael*), iar Marele Maestru Districtual este Idris Reid. Există un Mare Capitul *Royal Arch* de obediență scoțiană, precum și patru grade aliate.

(3) Prea Venerabila Mare Lojă Prince Hall din Commonwealth-ul Bahamas-ului (*Most Worshipful*